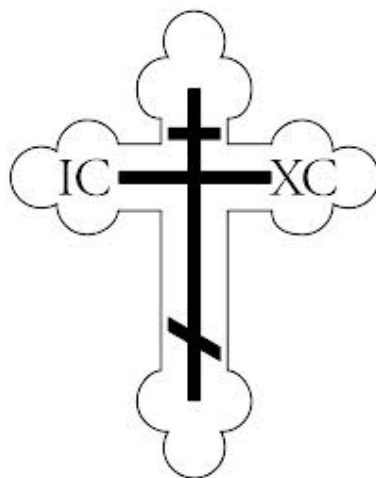

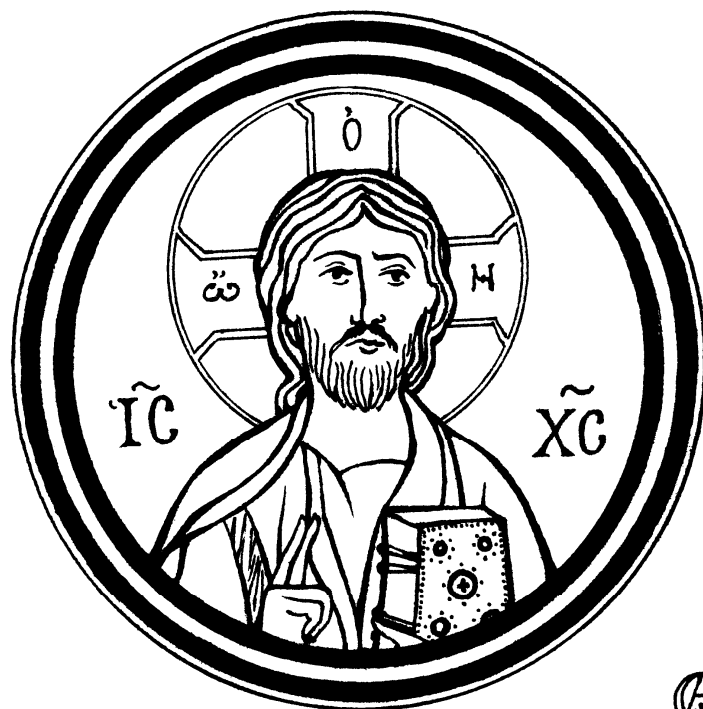
ПОСЛЕДОВАНИЕ НЕХОДНОЕ МОНАХОВ

МОНАШКО ОПЕЛО

Припремио ипођакон Зоран Бобић

Помјани Господе слугу твога
Иподiakона Зорана

МОНАШКО ОПЕЛО

Када неко од монаха отиде ка Господу, не треба да се купа нити да ико види наготу његову. Само одређени монах губом отире тело његово млаком водом творећи губом крст на челу преминулог, на грудима, на рукама, на ногама и на коленима и ништа више. Затим доноси чисту ризу, и облачи га пошто најпре скине стару тако да нико не види његову наготу. И пошто га обуче, меће на њега кукуљ. Ако је великосхимник меће му кацигу на главу и спушта је све до браде, да се не би видело лице тела његова. Онда ставља на њега аналав према чину његовом и палион, и опасује га појасом кожним, и обува му нове сандале. (А ако је малосхимник, само у власеницу и расу, и на главу му се ставља полкапа и камилавка). Онда се мандија његова распростире попречно, и подигавши тело његово, простиру је испод тела од ногу све до главе; и при погребу одређени монах расеца ножем крај мандије овде где се оба краја састају, обавија тело мандијом и онда преко тога повезује са два повезана убруса: почевши од главе прави три крста, један на глави, други на грудима, трећи на коленима, а преостатком двају убруса везује му ноге.

Последование неходное монахов

Вгда кто от монахов ко Господу отидет, понеже не подобает омыватися телу его, ниже видетица отнюд ногу, на сие учиненный монах губою отирает мощи его теплою водою, творит прежде губою крест на челе скончавшагося, на персех, на рѣках, и на ногах, и на коленах, вѣщше же ничтоже. Потом же приносит чистую ризу, и облачит его, отъемшейся первее ветсей, никакоже наготу его видев; и по вегда облещи его, возлагает на него крѣцль. Яще великаго образа есть, обложив шлемом свѣше главы, и свѣшв и даже до браны, такоже не видетица лицу мощей его. Таже облагает на него аналав по чину его и палин, и опоясует его поясом ѿмѣнным, и обувает в сандали новыя. (Яще же малаго образа есть, точно во властаницу и рѣс, и на главе его подкапок, и камнлавуха возлагаетца). Таже простираетца мандица его кобенне, и поднесши мощи с рогозны, простирают ю под мощи от ног даже до главы, и тако над погребаннем вчиненый монах ножем обрезае край мандици, ниже по обонх краех, свѣшв же мощи мандицею, ѿкроем вкѣпе свѣзаным обвивает мощи. Начен же от главы совершает кресты три, един ѿ главы, второй ѿ персий, третий ѿ колен, оставшю же частню двонх ѿкроев свѣзает нозе его.

После тога зову свештеника чредног који, пошто стави на себе епитрахил, и тамјан у кадионицу, почиње као што обичај:

Благословен Бог наш... Трисвето; **И** уобичајене тропаре, глас 4:

Са дусима преминулих праведника упокој, Спасе, душе слугу твојих (**или:** душу слуге твога, **или:** душу слушкиње твоје) чувајући их (**или:** је) у блаженом животу који је у Теби, Човекољупче.

У почивалишту твоме, Господе, где почивају сви твоји Светитељи, упокој и душе слугу твојих (**или:** душу слуге твога, **или:** душу слушкиње твоје), јер си Ти једини Човекољубац.

Слава: Ти си Бог који је сишао у ад, и ослободио окова сужње; сам и душе слугу твојих (**или:** душу слуге твога, **или:** душу слушкиње твоје) упокој, Спаситељу.

И сада: Једина чиста и непорочна Дјево, која си Бога безсемено родила, моли да се спасу душе слугу твојих (**или:** да се спасе душа слуге твога, **или:** да се спасе душа слушкиње твоје).

Јектенија:

Помилуј нас, Боже, по великој милости својој, молимо Ти се, услиши и помилуј. Господе, помилуј (**трипут**).

Још се молимо за упокојење душа уснулих слугу Божјих (**или:** душе уснулог слуге Божјег **или:** душе уснуле слушкиње Божје) (**име**), и да

По сих же призывается священник чредный, иже возложив на ся епитрахиль и фимнам в кадильницѣ, творит начало обычное: Благословен Бог наш: И начинаем: Трисвятное. Пресвятата Тронце: Отче наш: Иже Твое есть Царство:

И обычныя тропари, снести:

Со дѣхн праведных скончавшихся, дѣшѣ раба Твоего (или, рабы Твоея), Спасе, упокой, сохраниа ю во блаженной жизни, таже ѿ Тебе, Человеколюбче.

В покоищи Твоем, Господи, надеже вси святини Твоя упокоиваются, упокой и дѣшѣ раба Твоего (или, рабы Твоея), тако Един еси Человеколюбец.

Слава: Ты еси Бог, сошедый во ад и ѡзы окованных Разрешивый, Сам и дѣшѣ раба Твоего (или, рабы Твоея) упокой.

И ныне: Единна Чистата и Непорочната Дево, Бога без семени рождшага, моли спастися дѣши его (или, ея).

Таже диакон:

Помни дѣи нас, Боже, по велицей милости Твоей, молим Ти ся, услыши и помни дѣи.

Господи, помни дѣи, **трижды.**

Еще молимся о упокоении дѣши усопшаго раба Божия (или, усопшиа рабы Божия) **имярек**, и о еже

им **или:** му, **или:** јој) се опрости сваки грех вољни и невољни.

Господе, помилуј (**трипут**).

Још се молимо да Господ Бог настани душе њихове (**или:** душу његову, **или:** душу њену) где Праведници блаженствују.

Милост Божју, царство небеско, и опроштај грехова њихових (**или:** његових, **или:** њених) молимо у Христа, бесмртнога Цара и Бога нашега.

Подај Господе.

Господу се помолимо.

Боже духова и свакога тела, Ти си смрт сатро и ђавола победио и живот свету твојме даровао; Ти сам, Господе, упокој душе уснувших слугу твојих (**или:** душу уснулог слуге твога, **или:** душу уснуле слушкиње твоје) (**име**), у месту светлом, у месту цветном, у месту одмора, одакле одбеже бол, туга и уздисање. Сваки грех што су учинили (**или:** што је учинио, **или:** што је учинила), речју, или делом., или мишљу Ти им (**или:** му; **или:** јој) као благ и човекољубив Бог опрости, јер нема човека да живи а да не греши. Ти си једини без греха; правда је Твоја правда вечна, и реч је Твоја истина.

Јер си Ти васкрсење, и живот, и покој уснувших слугу твојих (**или:** уснулог слуге твога, **или:** уснуле слушкиње твоје) (**име**) Христe Боже наш, и Теби славу узносимо, са беспочетним Твојим Оцем, и свесветим, и благим и

прости́тсѧ емѸ (или, ей) всѧкомѸ прегрѣшеннѸ,
вольномѸ же и невольномѸ.

Господи, помниѸй, **трижды.**

Ѣко да Господь Бог учинит дѸшѸ его (или, еѧ),
ндеже праведнии упокоевѧются.

Господи, помниѸй, **трижды.**

Милости Божия, Царства Небеснаго, и оставленна
грѣхов его (или, еѧ) Ѹ Христа Безсмертнаго Царя и
Бога нашего просим.

Подѧй, Господи.

ГосподѸ помолнмѧ.

Господи, помниѸй.

Свѧщенник глаголет молитвѸ снѸ:

Боже дѸхов, и всѧкнѧ плоти, смерть поправѸй, и
днѧвола ѸпразднѧвѸй, и живот мирѸ ТвоемѸ
даровавѸй, Сам Господи, упокой дѸшѸ Ѹсопшаго раба
Твоего (или, рабы Твоеѧ) нмѧрек, в месте светле, в
месте злачне, в месте покойне, отнюдѸже отбеже
болезнь, печаль и въздыханне, всѧкое согрѣшенне,
содеянное им (или, ею) словом, или делом, или
помышленнем, тако БлагнѸй Человеколюбец Бог прости,
также несть человек, нже живѸ будет, и не согрѣшит,
Ты бо Един кроме грѣха, правда Твоя правда во
векн, и слово Твое истина.

Ѣко Ты еси воскресенне, и живот, и покой
Ѹсопшаго раба Твоего (или, Ѹсопшнѧ рабы Твоеѧ)
нмѧрек, Христе Боже наш, и Тебе славѸ възсылаем,

животворним Твојим Духом, сада и увек, и у векове векова. Амин.

Иотпуст.

Онда братија узевши тело умрлога односи га у цркву, и ако је преминули брат - свештеник, стављају тело његово усред храма, а ако је прост монах - у паперти. Када настане време за опело кандилопалитељ одлази и удара у тешка жељеза, правећи три прекида. И тако се скупља сва братија, и сасудочувар раздаје им свеће, и пале их.

И пошто ђакон возгласи: Благослови, владико! свештеник почиње по обичају: Благословен Бог наш... И почињемо псалам 91:

Који живи у заклону Вишњег, у сену свемогућег почива. Говори Господу: ти си уточиште моје и бранич мој Бог мој у којег се уздам. Он ће те избавити из замке птичареве, и од љутога помора. Перјем својим осениће те, и под крилима његовим заклонићеш се; истина је његова штит и ограда. Нећеш се бојати страхоте ноћне, стреле, која лети дању. Помора, који иде по мраку, болести, која у по дне мари. Пашће поред тебе тисуће и десет тисућа с десне стране теби а тебе се не ће дотаћи. Само ћеш гледати очима својима, и видећеш плату безбожницима. Јер си ти, Господе, поуздање моје. Вишњег си изабрао себи за уточиште. Не ће те

со Безначальным Твоим Отцем, и Пресвятым, и Благим, и Животворящим Твоим Духом, ныне и присно, и во веки веков. Аминь.

И отпѣст.

Посем же вземше братна мощи умершаго относят в церковь, и аще ѹбо священник есть отшедый брат, полагаются мощи его посреде храма, аще же простец, в притворе. Вгда же придет время пети исходное пение над лежащим, идет кандлосжигатель, и ударяет в тяжкая железа, творя стати три, и тако собираются вси братна, и раздает им свечи сохдохранитель, и возжегше я.

И днаконѹ возгласившѹ: Благослови, владыко.

Священник же обычно начинает: Благословен Бог наш: И начинаем псалом ꙗ́ко:

Живый в помощи Вышняго, в крове Бога Небеснаго водворится. Речет Господеви: Застѹпник Мой еси, и Прибежище мое, Бог мой и ѹповаю на Него. ꙗ́ко Той избавит тя от сети ловчи и от словесе мстатежна; плещма Своима осенит тя, и под криле Его надеешися; оружием обыдет тя истина Его. Не ѹбозиши от страха ноцнаго, от стрелы летящия во дни, от вещи во тьме преходящия, от сраца и беса полденнаго. Падет от страны твоея тысяща, и тьма одеснѹ тебе, к тебе же не приблизится. Обаче очима твоима смотриши, и воздаяние грешников ѹзриши. ꙗ́ко Ты, Господи,

зло задесити. и ударци не ће досегнути до колибе твоје. Јер анђелима својим заповеда за тебе да те чувају по свим путевима твојим. На руке ће те узети да гдје не запнеш ногом својом. На лава и на аспиду наступаћеш и газићеш лавића и змаја. "Када ме љуби, избавићу га; заклонићу га, кад је познао име моје. Зазваће ме, и услишићу га; с њим ћу бити у невољи, избавићу га и прославићу га. Дуга живота наситићу га и показаћу му спасење своје".

Слава; И сада, Алилуја.

И братија пева: Алилуја. на глас 8.

Стих 1: Блажен кога си изабрао и примио, Господе.

Стих 2: Успомена његова из нараштаја у нараштај.

Тропар, глас исти:

Једини Творче који дубоком мудрошћу све човекољубиво уређујеш, и свима дајеш оно што је корисно, упокој Господе душу слуге твога (**или** слушкиње твоје), јер у Тебе наду положи, Творца и саздатеља и Бога нашега.

Слава; и сада, Богородичан:

Тебе имамо и као тврђаву, и као пристаниште, и као драгу молитвеницу Богу кога си родила, Богородице невенчана, верних спасење.

И одмах:

Упованне мое, Вышняго положи еси прибежище твое.
Не придет к тебе зло, и рана не приблизится телеси
твоему. Яко Ангелом Своим заповесть о тебе
сохранити тѣя во всехъ путехъ твоихъ. На рѣкахъ возмѣт
тѣя, да не когда преткнеши о камень ногу твою. На
аспида и василиска настѣпиши, и попереши льва и
змиа. Яко на Мѣя упова, и избавлю и, покрывю и,
такъ позна имя Мое. Воззоветъ ко Мне, и услышу
его, с нимъ есмь в скорби, измѣю его, и прославлю его.
Долготю дней исполню его, и явлю ему спасение Мое.

Слава И ныне: Аллилуа.

Стѣхъ: Блажен, егоже избрал и пригласи еси, Господи.

Стѣхъ: Память его в род и род.

Тропарь, гласъ тойже:

Глубиною мудрости, человеколюбно всѣя строга, и
полезное всемъ подавага, Единне Содетелю, Упокой,
Господи, души рабъ твоихъ, на Тѣя бо упование
возложивша, Творца и Зиждителя и Бога нашего.

Слава, тойже. И ныне:

Тѣя Стену и Пристанище неммы, и
Молитвенницу благопріятную к Богу, Богоже родила
еси, Богородице Безневестная, верныхъ спасение.

Благословен си Господе, научи ме наредбама својим.

И пева се прва статија Непорочних, Псалам 119 све до стиха 93 закључно. После сваког стиха понавља се: Благословен си Господе, научи ме наредбама својим.

Благо онима којима је пут чист, који ходе у закону Господњем.

Благо онима који чувају откривења његова, свем срцем траже га;

Који не чине безакоња, ходе путовима његовим!

Ти си дао заповијести своје, да се чувају добро.

Кад би путови моји били управљени да чувам наредбе твоје!

Онда се не бих постидио, пазећи на заповести твоје;

Хвалио бих те с правим срцем, учећи се праведним законима твојим.

Чуваћу наредбе твоје, немој ме оставити са свим.

Како ће младић очистити пут свој?
Владајући се по твојим речима.

Свим срцем својим тражим тебе, не дај ми да заћем од заповести твојих.

У срце своје затворио сам реч твоју, да ти не грешим.

Благословен си, Господе! научи ме наредбама својим.

Бл҃гословѣнз ѿ сѣ гдѣи, научи мѧ ѡправданіемз твоимз.

И стихословится первая статия непорочныхъ, даже до Твоей есмь азъ: На две бо статии поются непорочны здѣ, в коемждо же конце стиха первая статия приглаголемъ: Бл҃гословѣнз ѿ сѣ гдѣи, научи мѧ ѡправданіемз твоимз.

Блаженн непорочнии в пѹть, ходящии в законѣ Господни.

Блаженн испытающии свидѣннѧ Б҃го, всемъ сердцемъ взыщѹт Б҃го.

Не делаящии бо беззаконнѧ, в пѹтѣхъ Б҃го ходиша.

Ты заповѣдал еси заповѣди Твоя сохранити зело.

Дабы исправилсѧ пѹтне мои, сохранити оправданнѧ Твоя.

Тогда не постыжѹсѧ, в негда призрети ми на всѧ заповѣди Твоя.

Исповемсѧ Тебѣ в правости сердца, в негда научити ми сѧ сѹдбамъ правды Твоеѧ.

Оправданнѧ Твоя сохраню, не остави мене до зела.

В часомъ исправит юнейшии пѹть свой в негда сохранити словеса Твоя.

Всемъ сердцемъ моимъ взыскахъ Тебѣ, не отрини мене отъ заповѣдей Твоихъ.

В сердце моемъ скрыхъ словеса Твоя, тако да не согрѣшѹ Тебѣ.

Бл҃гословѣнз ѿ сѣ гдѣи, научи мѧ ѡправданіемз твоимз.

Устима својим јављам све судове уста твојих.
На путу откривења твојих радујем се као
за велико богатство.

О заповијестима твојим размишљам, и
пазим на путове твоје.

Наредбама твојим тешим се, не заборављам
речи твоје.

Учини милост слузи својему, да бих живио
и чувао реч твоју.

Отвори очи моје, да бих видио чудеса
закона твојега;

Гост сам на земљи, немој сакрити од мене
заповести својих.

Изнеможе душа моја желећи без престанка
познати судове твоје.

Ти си страшан проклетим охолицама, које
застраљују од заповести твојих.

Одврати од мене руг и срамоту, јер чувам
откривења твоја.

Седе кнезови и договарају се на мене; а
слуга твој размишља о наредбама твојим.

Откривења су твоја утеха моја, саветници моји.
Душа моја лежи у праху; оживи ме по речи
својој.

Казујем путове своје, и чујеш ме; научи ме
наредбама својим.

Узразуми ме о путу заповести својих, и
размишљаћу о чудесима твојим.

Сузе пролива душа моја од туге, окрепи ме по
ријечи својој.

Устнама монма возвестихъ вса судьбы ѹст
Твоихъ.

На пѹти свиденій Твоихъ насладихся, тако о
всякомъ богатствѣ.

Въ заповѣдехъ Твоихъ поглядѣюся, и ѹразѹмею пѹти
Твоя.

Во оправданнѣхъ Твоихъ побѹдѣюся, не забѹдѹ словес
Твоихъ.

Воздаждь рабѹ Твоемѹ, живи мѣ, и сохрани
слова Твоя.

Открый очи мои, и ѹразѹмею чѹдеса отъ закона
Твоего.

Пришлецъ азъ есмь на земли, не скрый отъ мене
заповѣди Твоя.

Возлюбилъ душа моя возжелати судьбы Твоя на
всякое время.

Запретилъ еси гордымъ, прокляти ѹклоняющина отъ
заповѣдей Твоихъ.

Отъими отъ мене поносъ и ѹничиженне, тако свиденій
Твоихъ взыскахъ.

Небо седоша князи, и на мѣ клеветашѹ, рабъ же
Твой глѣмашеся во оправданнѣхъ Твоихъ.

Небо свиденія Твоя побѹченне мое есть, и совети
мои оправданія Твоя.

Прильпе земли душа моя, живи мѣ по словеси
Твоемѹ.

Пѹти моя возвестихъ, и ѹслышалъ мѣ еси, научи
мѣ оправданнемъ Твоимъ.

Пѹть оправданнѣхъ Твоихъ вразѹми ми, и
поглядѣюся въ чѹдесехъ Твоихъ.

Воздрема душа моя отъ ѹныннѣ, ѹтверди мѣ въ
словесехъ Твоихъ.

Пут лажни уклони од мене и закон свој даруј ми.

Пут истини изабрах, законе твоје тражим.

Прионух за опкривења твоја, Господе; немој ме осрамотити.

Путем заповијести твојих трчим, јер си раширио срце моје.

Покажи ми, Господе, пут наредба својих, да га се држим до краја.

Узразуми ме, и држаћу се закона твојега, и чувати га свим срцем.

Постави ме на стазу заповести својих, јер ми је она омиљена.

Превиј срце моје к откривењима својим, а не к лакомству.

Одврати очи моје да не гледају ништавила, путем својим оживи ме.

Испуни слуги својему реч своју да те се боји.

Уклони руг мој којег се плашим; јер су судови твоји благи.

Миле су ми заповести твоје правдом својом оживи ме.

Нека дође на ме милост твоја, Господе, помоћ твоја по речи твојој.

И ја ћу одговорити ономе који ме ружи; јер се уздам у реч твоју.

Немој узети нигда од уста мојих речи истине, јер чекам судове твоје.

И чуваћу закон твој свагда, до века и без престанка.

ПѸТЬ истинны изволюх, и судьбы Твоя не забуду.
Прилепихся свиденіем Твоим, Господи, не посрами
мене.

ПѸТЬ заповедей Твоих текох, егда расшири еси
сердце мое.

Законоположи мне, Господи, пѸть оправданий
Твоих, и взыщу и вынщу.

Вразуми мя, и испытаю закон Твой, и сохраню и
всем сердцем моим.

Настави мя на стезю заповедей Твоих, яко тѸю
восхотех.

Приклони сердце мое во свиденія Твоя, а не в
лжонство.

Отврати очи мои, еже не видети сѸеты, в пѸти
Твоем живи мя.

Постави рабѸ ТвоемѸ слово Твое в страх Твой.

Отъими поношение мое, еже непцевах: яко судьбы
Твоя благи.

Се возжелах заповеди Твоя, в правде Твоей живи
мя.

И да приидет на мя милость Твоя, Господи,
спасение Твое по словеси ТвоемѸ.

И отвечаю поношающим ми слово: яко сповах
на слова Твоя.

И не отъими отъ уста моих словесе истинна до
зела, яко на судьбы Твоя сповах.

И сохраню закон Твой вынщу, в век и в век века.

Ходићу слободно, јер тражим заповести твоје.
Говорићу о откривењима твојим пред
царевима, и нећу се стидети.

Тешићу се заповијестима твојим, које љубим.
Руке своје пружам к заповестима твојим,
које љубим, и размишљај о наредбама твојим.

Опомени се речи своје к слози својему, на коју
си ми заповедио да се ослањам.

У невољи мојој теши ме што ме реч твоја
оживљава.

Охоли ми се ругају веома; али ја не одступам
од закона твога.

Памтим судове твоје од искона, Господе, и
тешим се.

Гњев ме обузима на безбожнике, који
остављају закон твој.

Наредбе су твоје песма моја у путничком стану
мојем.

Ноћу помињем име твоје, Господе, и чувам
закон твој.

То је моје, да чувам заповести твоје.

Дио мој ти се, Господе; наумио сам чувати
речи твоје.

Молим ти се из свега срца, смилуј се на ме по
речи својој.

Разматрам путове своје, и обраћам ноге своје
к откривењима твојим.

Хитим, и не затежем се чувати заповести твоје.

Мреже безбожничке опколише ме, али закона
твојега не заборавајам.

И хождах в широте, тако заповеди Твоя
взысках.

И глаголах о свиденних Твоих пред царя, и не
стыдяхся.

И побужахся в заповедех Твоих, таже возлюбих
зело.

И воздвигох рѣще мое к заповедем Твоим,
таже возлюбих, и глумляхся во оправданных
Твоих.

Помани слова Твоя рабѣ Твоемѣ, нѣже
ѹпованне дад ми еси.

То миа ѹтешн во смиренни моем, тако слово
Твое живи миа.

Горди законопрестѹповахѹ до зела: от закона
же Твоего не ѹклонихся.

Поманѹх сѣдѣбы Твоя от века, Господи, и
ѹтешихся.

Печаль пригнѣ миа от грешник, оставляющих
закон Твой.

Петя блахѹ мне оправданнѣ Твоя, на месте
пришельствѣна моего.

Поманѹх в ноци имѣ Твое, Господи, и сохраних
закон Твой.

Сей бысть мне, тако оправданнѣ Твоих взысках.

Часть моя еси Господи, рех сохранити закон
Твой.

Помолухся лицѹ Твоемѹ всем сердцем моим,
помниѹ миа по словеси Твоемѹ.

Помыслих пѹти Твоя, и возвратих ноге мои во
свиденнѣ Твоя.

ѹготовихся и не смѣтихся сохранити заповеди
Твоя.

ѹжѣ грешник обѣзаша миа, и закона Твоего
не забых.

У по ноћи устајем да те славим за праведне судове твоје.

У заједници сам са свима који се тебе боје и који чувају заповести твоје.

Доброте је твоје, Господе, пуна сва земља; наредбама својим научи ме.

Учинио си добро служи својему, Господе, по речи својој.

Доброј мисли и знању научи ме, јер заповестима твојим верујем.

Прије страдања својега лутах, а сад чувам реч твоју.

Ти си добар, и добро чиниш; научи ме наредбама својим.

Охоли плету на мене лаж, али се ја свим срцем држим заповести твојих.

Задригло је срце њихово као сало, а ја се тешим законом твојим.

Добро ми је што страдам, да се научим наредбама твојим.

Милији ми је закон уста твојих него тисуће злата и сребра.

Руке твоје створиле су ме и начиниле ме; узразуми ме, и научићу се заповестима твојим.

Који се тебе боје, видеће ме, и радоваће се што се уздам у твоју реч.

Знам да су судови твоји, Господе, праведни, и по правди ме караш.

Нека буде доброта твоја утеха моја, као што си рекао служи својему.

Нека дође к мени милосрђе твоје, и оживим;
јер је закон твој утеха моја.

Нек се постиде охоли; јер ме без кривице
оборише.

Ја размишљам о заповестима твојим.

Нек се обрете к мени који се тебе боје, и који
знаду откривења твоја.

Срце моје нека буде савршено у наредбама
твојим, да се не постидим.

Чезне душа моја за спасењем твојим, реч твоју
чекам.

Чезну очи моје за речју твојом; говорим: кад
ћеш ме утешити?

Постадох као мијех у диму, али твојих
наредаба не заборавих.

Колико ће бити дана слуге твојега? Кад ћеш
судити онима који ме гоне?

Охоли ископаше ми јаму насупрот закону
твојему.

Све су заповести твоје истина; без кривице ме
гоне, помози ми.

Умало ме не убише на земљи, али ја не
остављам заповести твојих.

По милости својој оживи ме, и чуваћу
откривења уста твоји.

До века је, Господе, реч твоја утврђена на
небесима,

Од кољена до кољена истина твоја; ти си
поставио земљу, и стоји.

Да приидѣтъ мнѣ щедроты Твоя, и живѣ буду,
такъ законъ Твой поученіе мое есть.

Да постыдѣтся горди, такъ неправедно
беззаконноуша на мѣ, азъ же погублюся въ
заповѣдехъ Твоихъ.

Да обратятъ мѣ богащисѣ Тебѣ, и вѣдѣши
свидѣнія Твоя.

Буди сердце мое непорочно во оправданнѣхъ
Твоихъ, такъ да не постыжѣся.

Исчезаетъ во спасеніе Твое душа моя, на
слова Твоя уповахъ.

Исчезоша очи мои въ слово Твое, глаголюще:
когда утѣшиши мѣ.

Зане быхъ такъ мѣхъ на слани, оправданнѣхъ
не забыхъ.

Колнко есть дней раба Твоего, когда сотвориши
ми отъ гонѣщихъ мѣ.

Повѣдѣша мнѣ законопрестѣпницы глумленія,
но не такъ законъ Твой, Господи.

Вся заповѣди Твоя истина, неправедно погнаша
мѣ, помози ми.

Вмале не скончаша мене на земли: азъ же не
оставихъ заповѣдей Твоихъ.

По милости Твоей живи мѣ, и сохрани
свидѣнія уста Твоихъ.

Во векъ, Господи, слово Твое пребываетъ на
небеси.

Въ родъ и родъ истина Твоя, основалъ еси землю, и
пребываетъ.

По твојој наредби све стоји сад; јер све служи теби.

Да није закон твој био утеха моја, погинуо бих у невољи својој.

Заповести твојих нећу заборавити до века, јер ме њима оживљаваш.

И одмах ђакон јектенију заупокојену; и свештеник чита тајно молитву, и возглас.

Опет и опет у миру Господу се помолимо.

Господе, помилуј.

Још се молимо за упокојење душа уснулих слугу Божјих (**или:** уснулог слуге Божјег, **или:** уснуле слушкиње Божје) (**име**) и да им (**или:** му, **или:** јој) се опрости сваки грех вољни и невољни.

Господе, помилуј (**трипут**).

Да Господ Бог настани душе њихове (**или:** душу његову, **или:** душу њену) где Праведници блаженствују.

Господе, помилуј (**трипут**).

Милост Божју, царство небеско, и опроштај грехова њихових (**или:** његових, **или:** њених) молимо у Христа, бесмртнога Цара и Бога нашега.

Подај Господе.

Господу се помолимо.

Господе, помилуј

Боже духова и свакога тела, Ти си смрт сатро и ђавола победио и живот свету твоме даровао;

Учненнем Твоим пребывает день, тако
всаческата работна Тебе.

Ико аще бы не закон Твой поучение мое был,
тогда уже погнел бых во смиренни моем.

Во век не забуду оправданий Твоих, тако в них
оживна мѧ еси.

Днакон: Паки и паки миром Господу
помолнмѧ.

Господи, помилуй.

Еще молнмѧ о упокоенни души усопшаго раба
Божия (или, усопшиа рабы Божия) **имярек**, и о
еже проститиѧ емю (или, ей) всакомю
прегрешенню, вольномю же и невольномю.

Господи, помилуй **трижды**.

Ико да Господь Бог учинит душю его (или, еѧ),
надеже праведнии упокоеваются.

Господи, помилуй **трижды**.

Милости Божия, Царства Небеснаго, и оставленна
грехов его (или, еѧ) и Христа Безсмертнаго Царя и
Бога нашего просим.

Подай, Господи.

Господу помолнмѧ.

Господи, помилуй.

Свѧщенник глаголет молитву сию:

Боже духов, и всакиа плоти, смерть поправый, и
днвола упразднвый, и живот мирю Твоему
даровавый, Сам Господи, упокой душю усопшаго раба

Ти сам, Господе, упокој душе уснулих слугу твојих (**или:** душу уснулог слуге твога, **или:** душу човека да живи а да не греши. Ти си једини без греха; правда је Твоја правда вечна, и реч је Твоја истина.

Јер си Ти васкрсење, и живот, и покој уснулих слугу твојих (**или:** уснулог слуге твога, **или:** уснуле слушкиње твоје) (**име**) Христe Боже наш, и Теби славу узносимо, са беспочетним Твојим Оцем, и свесветим, и благим и животворним Твојим Духом, сада и увек, и у векове векова. Амин.

Затим почињемо другу статију од стиха 94 до 131, а на крају сваког стиха додајемо: Ја сам твој спаси ме.

Ја сам твој помози ми, јер тражим заповести твоје.

Безбожници гледају да ме убију; а ја размишљам о твојим откривењима.

Свему савршеноме видех крај; али је заповест твоја веома широка.

Како љубим закон твој! Вас дан мислим о њему. Заповест твоја чини ме мудријега од непријатеља мојих; јер је са мном у век.

Разумнији постах од свијех учитеља својих; јер размишљам о твојим откривењима.

Мудрији сам од стараца; јер заповести твоје чувам.

Од свакога злога пута заустављам ноге своје, да бих чувао реч твоју.

Твоего (или, рабы Твоея) **нмгарек**, в месте светле, в месте злачне, в месте покойне, отнюдуже отбеже болезнь, печаль и воздыханне, всякое согрешенне, содеянное им (или, ею) словом, или делом, или помышленнем, тако Благий Человеколюбец Бог прости, тако несть человек, иже жив будет, и не согрешит, Ты бо едиин кроме греха, правда Твоя правда во веки, и слово Твое истина.

Ико Ты еси воскресенне, и живот, и покой усопшаго раба Твоего (или, усопшиа рабы Твоея) **нмгарек**, Христе Боже наш, и Тебе славу возсылаем, со безначальным Твоим Отцем, и Пресвятым, и Благим, и Животворящим Твоим Духом, ныне и присно, и во веки веков. **Аминь.**

Посем начинаем вторую статью сице: Оправданный Твоих взысках: Твой есмь аз, спаси мя. **И на конце коегождо стиха:** Твой есмь аз, спаси мя.

Твой есмь аз, спаси мя, тако оправданный Твоих взысках.

Мене ждаша грешницы погубити мя, свидения Твоя разумех.

Всякниа кончны видех конец, широка заповедь Твоя зело.

Коль возлюбих закон Твой, Господи, весь день поученне мое есть.

Паче враг моих умдрниа мя еси заповедню Твоею, тако в век моя есть.

Паче всех учащих мя разумех, тако свидения Твоя поученне мое есть.

Паче старец разумех, тако заповеди Твоя взысках.

От всякаго пути лукава возбраних ногам моим, тако да сохраню слова Твоя.

Од наредаба твојих не одступам; јер си ме ти научио.

Како су слатке језику мојему речи твоје, слађе од меда устима мојима!

Од заповести твојих постадох разуман; тога ради мрзим на сваки пут лажни.

Реч је твоја жижак нози мојој, и видело стази мојој.

Заклех се да ћу чувати наредбе правде твоје, и извршићу.

Поништен сам веома, Господе, оживи ме по речи својој.

Нека ти буде угодна, Господе, добровољна жртва уста мојих, и судовима својим научи ме.

Душа је моја у руци мојој непрестано у невољи; али закона твога не забрављам.

Безбожници су ми метнули замку; али од заповести твојих не застраних.

Присвојих откривења твоја за ва век; јер су радост срцу мојему.

Приволио сам срце своје да твори наредбе твоје на век, до краја.

Који преступају закон, ја на њих мрзим, а закон твој љубим.

Ти си заклон мој и штит мој; реч твоју чекам.

Идите од мене, безаконици! И чуваћу заповести Бога својега.

Укријепи ме по речи својој и бићу жив, и немој ме осрамотити у надању мом.

Отъ сѣдебъ твоихъ не уклонихся, яко ты законоположи ми еси.

Коль сладка гортани моему словеса твоя, паче меда усюмомъ моимъ.

Отъ заповѣдей твоихъ разумехъ, сего ради возненавидехъ всякъ путь неправды.

Свѣтильникъ ногамъ моимъ законъ твой, и свѣтъ стезямъ моимъ.

Кляхся, и поставихъ сохранити сѣдѣбы правды твоя.

Смирхся до земли, Господи, живи ми по словеси твоему.

Вольная усютъ моихъ благоволи же, Господи, и сѣдѣбамъ твоимъ научи ми.

Душа моя въ рѣкъ твоихъ выиде, и закона твоего не забыхъ.

Положиша грѣшницы сеть мнѣ, и отъ заповѣдей твоихъ не заблудихъ.

Наследовахъ свидѣнїя твоя во векъ, яко радованне сердца моего сѣть.

Приклонихъ сердце мое сотворити оправданїя твоя во векъ за воздаянне.

Законопрестѣпныи возненавидехъ, законъ же твой возлюбихъ. Твой есмь азъ, спаси ми.

Помощникъ мой и Застѣпникъ мой еси ты, на словеса твоя уповахъ.

Уклонитеса отъ мене лѣкающїи, и испытаю заповѣди Бога моего.

Застѣпи ми по словеси твоему, и живи бѣду, и не посрами мене отъ чаянїя моего.

Утврди ме, и спашћу се, и размишљаћу о наредбама твојим без престанка.

Обараш све који одступају од наредба твојих; јер су помисли њихове лаж.

Као гар бацаш све безбожнике на земљи; тога ради омиљеше ми откривења твоја.

Дркће од страха твојега тијело моје, и судова твојих бојим се.

Чиним суд и правду, не дај ме онима који ме гоне.

Одбрани слугу својега на добро његово, да ми не чине силе охоли.

Очи моје чезну за спасењем твојим и за речју правде твоје.

Учини слуги својему по милости својој и наредбама својим научи ме.

Ја сам слуга твој; узразуми ме, и познаћу откривења твоја.

Време је да Господ ради; оборише закон твој.

Тога ради љубим заповести твоје већма него злато и драго камење.

Тога ради заповести твоје држим да су верне, на сваки пут лажни мрзим.

Дивна су откривења твоја; за то их чува душа моја.

Речи твоје кад се јаве, просветљују и узразумљују просте.

Отварам уста своја да одахнем, јер сам жедан заповести твојих.

Помози ми, и спаси, и побуди во оправданных
Твоих выи.

Уничжи еси вса отступающыя от оправданий
Твоих, тако неправедно помышление их.

Преступающыя нещеваях вса грешныя земли,
сего ради возлюбих свидения Твоя.

Пригвозди страх Твоем плоти моя, от судей
во Твоих долах.

Сотвори суд и правду, не предаждь мене
обидящым мѧ.

Восприми раба Твоего во благо, да не
оклеветают мене гоним. Очи мои исчезосте во
спасение Твое, и в слово правды Твоея.

Сотвори с рабом Твоим по милости Твоей, и
оправданием Твоим научи мѧ.

Раб Твой есмь аз, вразуми мѧ, и доведи
свидения Твоя.

Время сотвориши Господеви, разориши закон
Твой.

Сего ради возлюбих заповеди Твоя паче злата и
топазита.

Сего ради ко всем заповедем Твоим
направляхся, всак путь неправды возненавидех.

Дневна свидения Твоя, сего ради испыта я душа
моя.

Явление словес Твоих просвещает, и вразумляет
младенцы.

Уста моя отверзох, и привлекох дох, тако
заповедей Твоих желаш.

Онда трећу статију од стиха 132: Погледај на ме, и помилуј ме... па све до краја псалма. На крају сваког стиха додајемо: помени, Господе, слугу твога (или: слушкињу твоју) у царству своме; а завршни стих, тојест: Жива ће бити душа моја, певамо трипута, сваки пут додајући: Помени Господе, слугу твога (или: слушкињу твоју) у царству своме ...

Погледај ме и смилуј се на ме, као што радиш с онима који љубе име твоје.

Тврди стопе моје у речи својој, и не дај никакومه безакоњу да облада мношвом.

Избави ме од насиља људског, и чуваћу заповести твоје.

Светлошћу лица својега обасјај слугу својега, и научи ме наредбама својим.

Очи моје лију потоке, за то што не чувају закона твојега.

Праведан си, Господе, и прави су судови твоји.

Јавио си правду у откривењима својим, и истину целу.

Ревност моја једе ме, за то што моји непријатељи заборавише речи твоје.

Реч је твоја веома чиста, и слуга је твој веома љуби.

Ја сам мален и поништен, али заповести твојих не забрављам.

Правда је твоја правда вечна, и закон твој истина.

ВГДА ЖЕ НАЧНЕМ: Призри на мѧ, и помилуй мѧ по
суду любящихъ нѧ Твое. **ПОЕМ ПСАЛОМ СЕЙ ТРЕТНИМ**
ГЛАСОМ, НА КОНЦЕ ЖЕ КОЕГОЖДО СТИХА ПРИГЛАГОЛЕМ: Во
Царствѣ Твоемъ, Господи, помѧни раба Твоего (**или,**
раба Твоею). **КОНЕЧНЫЙ ЖЕ СТИХЪ, СНЕСТЬ:** Жива будетъ
дѡша моя: **ПОЕМ ТРИЖДЫ, ПРИПЕВАЮЩЕ КЪ КОЕМУЖДО:**
Во Царствѣ Твоемъ, Господи, помѧни раба Твоего
(**или,** раба Твоею). Стопы моя направѧ по словесѣ
Твоему, и да не обладаетъ мною всякое беззаконне.
Во Царствѣ Твоемъ, Господи, помѧни раба Твоего
(**или,** раба Твоею).

Избави мѧ отъ клеветы человеческѧ, и сохрани
заповѣди Твоя.

Лице Твое просвети на раба Твоего, и научи мѧ
оправданнемъ Твоимъ.

Исходница водная изведосте очи мои, понеже не
сохранихъ закона Твоего.

Праведенъ еси, Господи, и прави суди Твои.

Заповѣдалъ еси правду свидѣнѧ Твоя, и истинну
зело.

Истатала мѧ есть ревность Твоя, тако забыша
слова Твоя врази мои.

Разжжено слово Твое zelo, и раба Твоею возлюбне.

Юнейший азъ есмь и уничиженъ, оправданныи Твои
не забыхъ.

Правда Твоя правда во векъ, и законъ Твоею истина.

Туга и невоља наће ме, заповести су твоје утеха моја.

Вечна је правда у откривењима твојим; узразуми ме, и бићу жив.

Вичем из свега срца: услиши ме, Господе; сачуваћу наредбе твоје.

Призивам те, помози ми; држаћу се откривења твојих.

Претечем свануће, и вичем; реч твоју чекам.

Претечу очи моје Јутрењу стражу, да бих размишљао о речи твојој.

Чуј глас мој по милости својој, Господе; по суду својему оживи ме.

Прикучују се који љубе безакоње; удаљили су се од закона твојега.

Ти си близу, Господе, и све су заповести твоје истина.

Одавна знам за откривења твоја, да си их поставио за ва виек.

Погледај невољу моју, и избави ме; јер не заборављам закона твојега.

Прими се ствари моје, и одбрани ме, по речи својој оживи ме.

Далеко је од безбожника спасење, јер се не држе наредаба твојих.

Милосрђе је твоје, Господе, велико; по правој суду свом оживи ме.

Много је противника мојих и непријатеља мојих; али ја не одступам од откривења твојих.

Скорби и нужды обретоша мѧ, заповѣди Твоя
познѣхъ мое.

Правда свидѣнїѧ Твоя вѣвекъ, вразуми мѧ, и живи
бѣдѣ.

Воззвахъ всемъ сердцемъ моимъ, услыши мѧ, Господи,
оправданїѧ Твоя взыщѣ.

Воззвахъ Ти, спаси мѧ, и сохрани свидѣнїѧ Твоя.

Предварихъ въ беззаконїи и воззвахъ, на словеса Твоя
уповахъ.

Предваристе очи мои ко вѣрѣ, познѣхъ словеса
Твоя.

Гласъ мой услыши, Господи, по милости Твоей, по
судьбѣ Твоей живи мѧ.

Пренебришасѧ гонящїи мѧ беззаконїемъ, отъ
закона же Твоего удалишасѧ.

Близъ еси Ты, Господи, и вси пути Твоя истина.

Исперва познахъ отъ свидѣнїѧ Твоя, яко въ вѣкъ
основа еси.

Внудѣ смиренїе мое, и изми мѧ, яко закона
Твоего не забыхъ.

Суди судъ мой, и избави мѧ, словеса ради Твоего
живи мѧ.

Далече отъ грѣшникъ спасенїе, яко оправданїѧ Твоя
не взыскаша.

Щедроты Твоя многи, Господи, по судьбѣ Твоей
живи мѧ.

Мнози изгоняшїи мѧ, и стѣжающїи ми, отъ
свидѣнїѧ Твоя не склонихасѧ.

Видим одметнике, и мрско ми је; јер не чувају речи твоје.

Гледај како љубим заповести твоје, Господе, по милости својој оживи ме.

Основа је речи твоје истина, и вечан је сваки суд правде твоје.

Кнезови ме гоне ни за што али се срце моје боји речи твоје.

Радујем се речи твојој као онај који задобије велик плен.

Мрзим на лаж и гадим се на њу; љубим закон твој.

Седам пута на дан хвалим те за судове правде твоје.

Велики мир имају они који љубе закон твој и у њих нема спотицања.

Чекам спасење твоје, Господе, и заповести твоје извршујем.

Душа моја чува откривења твоја, и ја их љубим веома.

Чувам заповести твоје и откривења; јер су сви путови моји пред тобом.

Нека изађе тужњава моја преда те, Господе!

По речи својој узразу ми ме.

Нека дође мољење моје преда те! По ријечи својој избави ме.

Уста ће моја певати хвалу, кад ме научиш наредбама својим.

Језик ће мој казивати реч твоју, јер су све заповести твоје праведне.

Видех неразумевающыя, и истинных, тако словес
Твоих не сохраниша.

Видь, тако заповеди Твоя возлюбих, Господи, по
милости Твоей живи ми.

Начало словес Твоих истинна, и во век вса судьбы
правды Твоя.

Князи погнаша ми чужде, и от словес Твоих
убогаста сердце мое.

Возрадоуста аз о словесех Твоих, тако обретаю
корысть многу.

Неправду возненавидех и омерзих, закон же Твой
возлюбих.

Бедмерницею днем хвалих Тя о судьбах правды
Твоя.

Мир мног любящим закон Твой, и несть им
соблазна.

Чагах спасения Твоего, Господи, и заповеди Твоя
возлюбих.

Сохрани душа моя свидения Твоя и возлюбих я
зело.

Сохраних заповеди Твоя и свидения Твоя, тако
вси пути мои пред Тобою, Господи.

Да приблизится моление мое пред Тя, Господи, по
словес Твоимъ вразуми ми.

Да увидет прошение мое пред Тя, Господи, по
словес Твоимъ избави ми.

Отрыгнутъ языкъ мой пение, егда начнешь ми
оправданием Твоим.

Провещаетъ языкъ мой словеса Твоя, тако вса
заповеди Твоя правда.

Нека ми буде рука твоја у помоћи; јер ми омиљеше заповести твоје.

Жедан сам спасења твојега, Господе, и закон је твој утеха моја.

Нека живи душа моја и тебе хвали, и судови твоји нека ми помогу.

Зађох као овца изгубљена: тражи слугу својега; јер заповести твојих не заборавих.

После Статнја одмах:

Благословен си, Господе, научи ме наредбама својим.

Сабор Светитеља пронађе извор живота и врата раја; ја сам изгубљена овца, да бих покајањем пронашао пут, позови ме, Спасе, и спаси ме.

Благословен си, Господе, научи ме наредбама својим.

Светитељи, који сте проповедали Јагње Божје, и били заклани као јагањци, и прешли у живот нестварив и вечни, Њега, Мученици, молите усрдно, да нам опрости дугове.

Благословен си, Господе, научи ме наредбама твојим.

Сви ви који сте ишли уским тужним путем, у животу Крст као јарам носили, и за Мног ишли вером: Ходите, уживајте почести и небеске венце које сам вам припремио.

Благословен си, Господе, научи ме наредбама твојим.

Да бѣдетъ рѣка Твоя, еже спасти мѧ, тако
заповѣди Твоя изволнх.

Возжелах спасенне Твое, Господи, и закон Твой
поученне мое есть.

Жива бѣдетъ душа моя, и восхвалитъ Тя, и судьбы
Твоя помогѣт мнѣ.

Заблѣднх, тако овча погнѣшее, взыщи раба
Твоего, тако заповѣдей Твоихъ не забых.

Благословен еси Господи, научи мѧ оправданнем
Твоимъ.

Святыхъ ликъ обрете источникъ жизни, и дверь
райскѣю, да обратѣи азъ пѣть покаяниемъ; погнѣшее
овча азъ есмь, воззови мѧ, Спасе, и спаси мѧ.
Благословен еси Господи, научи мѧ оправданнем
Твоимъ.

Агнца Божия проповѣдавшие, и заклани бывше
также агнцы, и к жизни нестареемѣ святини, и
присносѣщней прѣставльшесѧ, Того прилежно
мѣченицы молите, долговъ разрѣшенне намъ даровати.
Благословен еси Господи, научи мѧ оправданнем
Твоимъ.

В пѣть узкий хождшии прискорбный, вси в житии
крестъ тако гаремъ вземшии, и Мне последовавшии
верою, приидите насладитесѧ, нѣже ѹготовахъ вамъ
почестей, и венцовъ небесныхъ.

Благословен еси Господи, научи мѧ оправданнем
Твоимъ.

Слика сам неизрециве твоје славе, иако носим ране грехова; смилуј се, Господару, на своје створење, и очисти својим милосрђем; и дај ми жељену отаубину, чинећи ме опет житељем раја.

Благословен си, Господе, научи ме наредбама твојим.

Ти који си ме некада саздао из небића, и почаствовао твојим божанским ликом, а због прекршаја заповести опет вратио у земљу из које сам узет, врати ме богосличности, да се у првобитну лепоту обучем.

Благословен си, Господе, научи ме наредбама твојим.

Упокој, Боже слугу твога (**или:** слушкињу твоју), и смести га у рај, где хорови Светитеља, Господе, и праведници сијају као звезде; упокој уснулог слугу твог, не гледећи ни на какве грехе његове.

Слава: Троструку светлост Једнога Божанства побожно опевајмо кличући: свет јеси, Оче беспочетни, сабеспочетни Сине, и божанствени Душе! просвети нас који Ти вером служимо, и избави од вечнога огња.

И сада: Радуј се Чиста, која си родила Бога телом на спасење свију, и којом род људски нађе спасење; да бисмо Тобом нашли рај, Богородице чиста, благословена.

Алилуја, алилуја, алилуја, слава Теби, Боже (**трипут**).

Образ есмь неизреченныа Твоя славы, аще и
назвы ношѣ прегрешеннѣ, щедрѣ Твое созданне,
Владыко, и очисти Твоимъ благоутробнемъ, и
возжеленное отечество подаждь ми, раба пакн
жителѣа мѣа сотвориѣа.

Благословен еси Господи, научи мѣа оправданнемъ
Твоимъ.

Древле же от не същнхъ Создавый мѣа, и образомъ
Твоимъ Божественнымъ почтѣи, пресѣпленнемъ же
заповеди, пакн мѣа возвративый в землю, от неаже
взят быхъ, на еже по подобнѣю возведи, древнею
добротою возобразиѣа.

Благословен еси Господи, научи мѣа оправданнемъ
Твоимъ.

Упокой, Боже, рабы Твоя, и учини га в раи,
надеже лица святыхъ, Господи, и праведницы сияютъ
тако светла, упошыва рабы Твоя упокой, презираѣа
нхъ всѣа согрешеннѣа.

Слава: Трисвятельное Единого Божества
благочестно поемъ, вопиюще: свят еси, Отче
Безначальный, Совебезначальный Сыне, и
Божественный Дше, просвети насъ, верою Тебѣ
сѣдѣащнхъ, и вѣчнаго огня нехити.

И ныне: Радѣиѣа, Чистѣа, Бога плотию рождшѣа
во спасенне всехъ, вѣуже родъ человеческнѣ обрете
спасенне, Тобою да обращемъ рай, Богородице Чистѣа,
Благословеннѣа.

Аллилуѣа, **трнжды.**

И одмах ђакон јектенију заупокојену; и свештеник чита тајно молитву, и возглас.

Опет и опет у миру Господу се помолимо.

Господе, помилуј.

Још се молимо за упокојење душа уснулих слугу Божјих (или: уснулог слуге Божјег, или: уснуле слушкиње Божје) (име) и да им (или: му, или: јој) се опрости сваки грех вољни и невољни.

Господе, помилуј (трипут).

Да Господ Бог настани душе њихове (или: душу његову, или: душу њену) где Праведници блаженствују.

Господе, помилуј (трипут).

Милост Божју, царство небеско, и опроштај грехова њихових (или: његових, или: њених) молимо у Христа, бесмртнога Цара и Бога нашега.

Подај Господе.

Господу се помолимо.

Господе, помилуј

Боже духова и свакога тела, Ти си смрт сатро и ђавола победио и живот свету твоме даровао; Ти сам, Господе, упокој душе уснулих слугу твојих (или: душу уснулог слуге твога, или: душу човека да живи а да не греши. Ти си једини без греха; правда је Твоја правда вечна, и реч је Твоја истина.

Диакон: Паки и паки миром Господу помолнмста.

Господи, помниѣ.

Еще молнмста о упокоении души усопшаго раба Божия (или, усопшиа рабы Божия) **имярек**, и о еже проститиѣ ему (или, ей) всякому прегрешению, вольному же и невольному.

Господи, помниѣ **трижды**.

Яко да Господь Бог учинит душу его (или, ея), надеже праведнии упокоиваются.

Господи, помниѣ **трижды**.

Милости Божия, Царства Небеснаго, и оставления грехов его (или, ея) и Христа Безсмертнаго Царя и Бога нашего просим.

Подай, Господи.

Господу помолнмста.

Господи, помниѣ.

Священник глаголет молитву сию:

Боже духов, и всякия плоти, смерть поправый, и днавола упразднвый, и живот миру Твоему даровавый, Сам Господи, упокой душу усопшаго раба Твоего (или, рабы Твоея) **имярек**, в месте светле, в месте злачне, в месте покойне, отнюдуже отбеже болезнь, печаль и воздыхание, всякое согрешение, содеянное им (или, ею) словом, или делом, или помышлением, тако Благий Человеколюбец Бог прости, тако несть человек, иже жив будет, и не согрешит, Ты бо Един кроме греха, правда Твоя правда во веки, и слово Твое истина.

Јер си Ти васкрсење, и живот, и покој уснулих слугу твојих (**или:** уснулог слуге твога, **или:** уснуле слушкиње твоје) (**име**) Христe Боже наш, и Теби славу узносимо, са беспочетним Твојим Оцем, и свесветим, и благим и животворним Твојим Духом, сада и увек, и у векове векова. Амин.

Затим: Упокој, Спасе наш, с Праведницима слугу твога (**или:** слушкињу твоју), и настани га у дворима твојим, као што је писано, не гледећи као Дobar на сагрешења његова, вољна и невољна, и сва у знању и незнању учињена, Човекољупче!

Слава. и сада: Христe Боже који си из Дјеве засијао свету, и преко Ње нас показао као синове светлости, помилуј нас!

Онда се чита псалам 50:

Помилуј ме Боже по великој милости својој и по обиљу милосрђа свога очисти безакоње моје. Опери ме сасвим од безакоња мога и од греха мога очисти ме, јер ја знам безакоње своје и грех је мој стално преда мном. Теби јединоме сагреших и зло пред Тобом учиних, да се оправдаш у речима својим и да победиш кад ти суде. Гле, у безакоњима се зачех и у гресима ме роди мати моја. Јер гле, истину љубиш и јављаш ми непознате и тајне премудрости своје. Покропи ме исопом и очистићу се; опери ме и бићу белји од снега. Дај ми да чујем радост и весеље, да се прену кости потрвене. Одврати лице своје од грехова мојих и сва безакоња моја очисти.

И́же Ты еси воскресенне, и живот, и покой
Убопшаго раба Твоего (или, Убопшннѣ рабы Твоеѣ)
нмѣрек, Христе Боже наш, и Тебе славу возсылаем,
со Безначальным Твоим Отцем, и Пресвятым, и
Благим, и Животворящим Твоим Духом, ныне и
присно, и во веки веков. Аминь.

Покой Спасе наш, с праведными рабы Твоя, и
снѣ вселн во дворы Твоя, такоже естѣ писано,
презираѣ тако Благ прегрешеннѣ нх, вольнѣ и
невольнѣ, и всѣ таже в веденнѣ и не в веденнѣ,
Человеколюбче.

Слава, и ныне, Богородичен: От Девы возставый
миръ, Христе Боже, сыны света Того показавый,
помниди нас.

Псалом ѱ

Помниди мѣ, Боже, по велицей милости твоей, и
по множеству щедрот твоих очисти беззаконіе мое.
Наипаче омыи мѣ от беззаконіа моего и от грѣха
моего очисти мѣ; тако беззаконіе мое аз знаю, и
грѣх мой предо мною естѣ вынъ. Тебе единому
согрѣших и лѣкавое пред тобою сотворих; тако да
оправдишиѣ во словесех твоих и победиши, внигда
судити ти. Се бо, в беззаконіих зачат есмь, и во
грѣсех роди мѣ мати моя. Се бо, истинъ возлюбил
еси, безвестнѣ и тайнѣ премудрости твоеѣ явил
ми еси. Окропиши мѣ иссопом, и очистиѣ; омыеши
мѣ, и паче снѣга убелюѣ. Слухъ моему даѣ радость и
веселіе; возрадуютѣ кости смиренныѣ. Отврати лице
твое от грѣх моих и всѣ беззаконіа моя очисти.
Сердце чисто созижди во мнѣ, Боже, и дух прав
обнови во утробѣ моей. Не отвержи менѣ от лица
твоего и духа твоего святаго не отними от менѣ.
Воздаждь ми радость спасеніа твоего и духом влчннм

Срце чисто сздај у мени Боже и дух прав обнови у утроби мојој. Не одбаци ме од лица Твога и Духа Твога Светог не одузми од мене. Дај ми радост спасења Твога и духом владалачким учврсти ме. Научићу безаконике путевима Твојим и непобожни ће се обратити Теби. Избави ме од крви Боже, Боже спасења мога; обрадоваће се језик мој правди Твојој. Господе, отвори уста моја, и усне моје ће казивати славу Твоју. Јер да си хтео жртве, принео бих Ти; за жртве паљенице не мариш. Жртва Богу је дух скрушен; срце скрушено и смирено Бог неће понизити. По доброти својој Господе, чини добро Сиону, нека се подигну Зидови јерусалимски. Онда ће Ти бити миле жртве правде, приноси и жртве паљенице; тада ће метати на жртвеник Твој теоце.

Затим почињемо ове Антифоне:

Антифон 1, глас 1

Када сам у невољи, чуј моје патње, Господе, Теби вапијем.

Пустињаци, живећи ван сујетног света, непрестано желе оно што је божанско.

Слава: Светоме Духу приличи част и слава, као Оцу, а такође и Сину; тога ради да певамо Тројици једномоћној.

И сада: Исто.

Онда стихире светог Теофана, глас 1.

Отверди мѧ. Научи беззаконныѧ путемъ твоимъ,
и нечестивѧ къ тебѣ обратятсѧ. Избави мѧ отъ
кровей, Боже, Боже спасенїа моего; возрадуютсѧ
языкъ мой правдѣ твоей. Господи, услыше мѧ
отверзеши, и уста моя возвестятъ хвалу твою.
Иако аще бы восхотѣлъ еси жертвы, далъ быхъ тебе;
всесоженїа не благоволиши. Жертва Богу духъ
сокрушенъ; сердце сокрушенно и смиренно Богъ не
уничижитъ. Ублажи, Господи, благоволенїемъ твоимъ
Сїона, и да созиждутсѧ стѣны Иерусалимскїа; тогда
благоволиши жертву правды, возношенїе и
всесожегаемаѧ; тогда возложатъ на олтарь твой
телцы.

И тако начинаемъ антифоны сїа:

Антифонъ а́, гласъ а́:

Внегда скорбѣти ми, услыши мѧ болѣзнь,
Господи, Тебѣ зову.

Пустыннымъ непрестанное божественное желанїе
бываетъ, мира сщымъ светнаго кроме.

Слава: Святѡму духу честь и слава, такоже
Отцу подобаетъ, кѡпно же и Сынъ; сего ради да
поимъ Тронце еднѡдержавне.

И ныне, тойже.

Таже стихирѧ святаго Феофана, гласъ´.

Теби се молимо, Спаситељу, удостој престављенога твоје слатке заједнице, и настани у дворима праведних, у обитељима Светих твојих у небеским насељима, милосрђем својим прелазећи преко његових грехова и дајући му покој.

Нико, нико од људи не би безгрешан, само Ти, Једини Бесмртни. Стога, Боже милостиви, смести у светлости слугу твога са хоровима Анђела твојих, милосрђем твојим прелазећи преко његових безакоња, и дајући му покој.

Спаситељу, твоја обећања су изнад видљивога; оно што око не виде, и ухо не чу, и у срце не дође. Допусти да у њима преслатког удела узме Теби престављени, и подај му живот вечни.

Слава; и сада: Мати Дјево, умоли Сина свог Христа да опроштај грехова да служи твојме, који је Тебе Богородицу побожно проповедао и истинском речју објавио, и да га удостоји светлости Светих и весења у царству свом.

Антифон 2, глас 2.

На небо упирем очи срца свога, к Теби Спасе, спаси ме твојим обасјањем.

О Христе мој, помилуј нас који Ти сваког часа много грешимо, и дај нам прилике да се пре смрти покајемо пред Тобом.

Слава: Светом Духу приличи да царује, да освећује, да покреће твар, јер је Бог, једносуштан са Оцем и Логосом.

Тебе, Спасе, молима, Твоего сладкаго причастна преставльшаго сподоби, и всели в скинии праведных, во обителях святых Твоих, в небесных селенных, благоутробием Твоим презира его прегрешенна, и подаи ему упокоение.

Никтоже безгрешен, никтоже от человек бысть, токмо Ты едине безсмертне; тем раба Твоего, Боже Щедрый, во свете учини, с ликостоянии Ангел Твоих, благоутробием Твоим презира беззаконна, и подаи ему упокоение.

Паче видимых есть Твоя, Спасе, обещанна, таже око не виде, и ухо не слыша, и на сердце не възиде, Владыко; ну же сладчайшаго причастна получи благоволи, к Тебе преставльшемъ, и подаждь ему жизнь вечную.

Слава, и ныне: Христа умоли, Твое рождение, Мати Дево, прегрешений прощение дати рабъ Твоемъ (или, рабе Твоей), Ты Богородицъ благочестно проповедавшемъ, и словом истинным известившемъ, и светлости святых, и веселия сподобити во Царствии Своем.

Антифон в, глас в:

На небо очи пущаю моего сердца, к Тебе, Спасе, спаси мя Твоим османием.

Помниши нас, согрешающих Тебе много на всякий час, о Христе мой, и даждь образ прежде конца покаятися Тебе.

Слава: Свѣтомъ Духъ, еже царствовать подобает, освѣщати, подвижати тварь; Бог бо есть единосущен Отцъ и Словъ.

И сада: Исто.

Стихире, глас: 2.

Својом живоносном смрћу, Владика, Ти си срушио силу смрти и трулеж, и свима источио живот вечни, и смртнима си даровао васкрсење из мртвих. Стога Ти се молимо, Спаситељу, упокој онога што Ти се са вером преставио, и удостој га преслатке лепоте твоје. Човекољупче.

Да би људе учинио учесницима царства Божјег, Ти си претрпео крст примивши добровољно смрт. Тога ради ми се молимо твоје милосрђу: покажи учесником царства твога овог што Ти се са вером преставио, и удостој га преслатке лепоте твоје, Човекољупче.

У ужасном и страшном трепету стоје пред твојим судиштем мртви од памтивека, очекују праведан одговор твој, Спаситељу, и чекају божанско правосуђе. Тада поштеди, Владико Спаситељу, слугу твога што је са вером прешао к Теби, и удостој га вечне насладе и блаженства твога.

Слава; и сада : Богородичан:

Зачевши Бога, Ти си, Чиста, одужила дуг праматере Еве, дарујући вернима и нетрулежност и васкрсење, и венчавајући славом бесмрћа оне који Те величају; Њега сада не престај молити, Богородице, да овога смести у виделу своје светлости.

И ныне, тойже.

Стихирь, глас в.

Стремленне смертное и тлю Твоею
живоносною смертию низложи еси, Владыко,
всем же источил еси живот вечный, и мертвых
воскресенне смертным даровал еси. Темже Тебе
молимся, Спасе, упокой верою к Тебе
представльшагося, и сладчайшнѣ Твоеѣ доброты
сего (или, сию) сподоби, Человеколюбче.

Да человекѣ общинникѣ Божественнаго Царствнѣ
соделаеши, Крестъ претерпел еси, смерть вольнѣю
воспримъ; сего ради молимся Твоемѣ
благотробию: причастника гави Царствнѣ Твоего
верою к Тебе представльшагося, и сладчайшнѣ
Твоеѣ доброты сего (или, сию) сподоби,
Човеколюбче.

Трепетомъ ужаснымъ и страшнымъ, сдѣланцѣ
Твоемѣ предстояще отъ века мертвнѣ, ответа
ожидаютъ праведнаго Твоего, Спасе, и
Божественнаго чаютъ правосѣднѣ; тогда пощадѣ,
Владыко Спасе, раба Твоего (или, рабѣ Твою),
верою к Тебе представльшагося, и приносѣннаго
наслажденнѣ Твоего и блаженства сподоби.

Слава, и ныне, Богородичен:

Бвы праматере, Чистота, Ты долг, заченши
Бога, отдала еси, нетленне же и воскресенне
вернымъ дарѣюща, и безсмертнѣ славою венчающа
Тѣ величающнѣ; Бгоже ныне молщнѣ не
престай, сего (или, сию) во свете вѣнннѣ Твоеѣ
свѣтлости, Богоневѣстнаѣ.

Антифон 3, глас 3.

Робље сионско Ти си избавио из Вавилона, и мене од страсти приведи к животу, Боже.

Који са божанским сузама сеју у невољи, пожњеће с радошћу класје вечнога живота.

Слава: Светоме Духу приличи свака част, као Оцу и Сину; у Њему све живи и миче се.

И сада: Исто:

Стихире, глас 3.

Славим Крст Твој часни, кроз који се живот и уживање сјаја дарова онима што Те са вером и љубављуу славе, Једини Многомилостиви. Стога Ти вапијем, Христе Боже: престављенога од нас упокој где је обиталиште свих што се веселе у Теби, да би славио Твоје Божанство.

Једини милостиви и жалостиви, Ти си необухватна пучина доброте, и знаш људску природу коју си сздао; Тебе молимо, Христе Боже, престављенога од нас упокој где је обиталиште свих што се веселе у Теби, да би славио Твоје Божанство.

Заспавши у гробу као човек, Ти си непобедивом силом као Бог васкрсао оне што су спавали у гробовима и неућутно Ти песму приносили. Стога Ти вапијемо, Христе Боже, престављено га од нас упокој где је обиталиште свих што се веселе у Теби, да би славио Твоје Божанство.

Слава; и сада: Богородичан:

Антифонъ, гласъ г:

Пленъ Сионъ Ты изъжал еси отъ Вавилона, и мене
отъ страстей къ животу привлецы, Слово.

В югъ сеющии слезами божественными, живот
классы радости приноживотна.

Слава: Святѡмъ Духу всякое благодарне, такоже
Отцу и Сыну сооблистаетъ, в Немже вса живот, и
движѡтся.

И ныне, тойже.

Стихирь, гласъ г:

Едине Милостиве и Благоутробне, имема
непостижимую благодти причину, и ведый естество
человеческое, еже соделал еси, Тебе молимъ, Христе
Боже: преставльшаго отъ насъ упокой, надеже всехъ
есть веселящихся жилище в Тебе, еже славити Твое
Божество.

Уснѡвый во гробѣ тако человекъ, силою
непобедимую Твоею, тако Богъ воскресил еси во гробѣхъ
сплщыа, немолчно песнь Ти принощыа. Темъ
вопнемъ Ти, Христе Боже: преставльшаго отъ насъ
упокой, надеже всехъ есть веселящихся жилище в
Тебе, еже славити Твое Божество.

Слава, и ныне:

Богородице, сви Тебе знамо као духовну свећу која носи светлост Божанства што се сјединила са грубошћу људске природе. Стога моли Сина Твога и Бога да престављенога упокоји у радости где је обиталиште свих што се веселе, Чиста, да би славио Тебе свебеспрекорну.

Антифон 4, глас 4.

Од младости моје многе страсти војују на ме; но сам ме заштити и спаси, Спаситељу мој.

Постидите се од Господа ви што ненавидите Сион, јер ћете огњем као трава бити спарушени.

Слава: Светим Духом свака душа живује и чистотом се узвишује; светли се Тројичним јединством свештенотајно.

И сада Исто.

Стихире, глас 4.

Заиста је страшна тајна смрти! како се душа силом од тела одваја, најприроднији савез по уређењу и сједињењу – раскида се по Божјој вољи. Стога Те молимо, човекољубиви Животодавче, упокој престављенога у насељима твојих Праведника.

Смрт се показује вернима као сан, пошто си Ти, који владаш над свим, био положен у гроб, и разорио државу смрти, и уништио њено многовековно насиље. Стога Те молимо, настани престављенога у насељима Светих твојих, у обиталиштима Чистих.

СВЕЩУ ЗМНЮ ТЯ, ПОСТАЩУ СВЕТ БОЖЕСТВА,
СОВОКУПЛЬШИСТА ДЕБЕЛЬСТВУ ЧЕЛОВЕЧЕСКАГО
СУЩЕСТВА, БОГОРОДИЦЕ, ВСИ СВЕМЫ; ТЕМ ТВОЕГО
МОЛИ СЫНА И БОГА, ПРЕСТАВЬШАГОСА В СЛАДОСТИ
УПОКОИТИ, ИДЕЖЕ ВСЕХ ЕСТЬ ВЕСЕЛАЩИХУСА ЖИЛИЩЕ,
ЧИСТАТА, ЕЖЕ СЛАВИТИ ТЯ, ВСЕНЕПОРОЧНЮ.

Антифонъ, гласъ дъ:

От юности моя мнози борют мя страсти, но
сам мя заступни, и спаси, Спасе мой.

Ненавдящии сына пограбителю от Господа:
яко трава бо огнем будете изсохше.

Слава: Святимъ Духом всяка душа живителю,
и чистотою возвышаетелю, светлеетелю Тронческимъ
Единствомъ, священнотайне.

И ныне, тойже.

Вонстиннѹ страшно есть смертное чинство,
яко душа от тела нудею разлучаетелю, от
счиненнѹ и сочетаннѹ естественнейшии соузъ
Божнимъ хотеннемъ отсекаетелю. Темже Тя молимъ:
преставльшагося упокой в селеннѹ праведныхъ
Твоихъ, Жизнодавче Человеколюбче.

Сон навлаетелю верующимъ смерть, Тебе
положенѹ во Гробе, всеми Владычествующемѹ, и
смертнѹ державѹ Разрѹшившемѹ, и
Успраздннвшемѹ ея насилне многолетное. Темже
Тя молимъ: преставльшагося вчини в селеннѹ
святыхъ Твоихъ, в праведныхъ светлостехъ.

Ти си нам постао и правда и освећење, и душама искупљење, јер си нас привео Оцу оправдане и откупљене, примивши нашу дужничку обавезу. И сада Те молимо, упокој престављенога у радости и светлости Светих, добротворе Спаситељу наш.

Слава; и сада: Богородичан:

Следујући, Свебеспрекорна, речима богопроповедника, ми Те исповедамо Богородицом, јер си незамисливо родила оваплоћеног Бога који је ослободио нас, заробљене гресима. Стога Те сада молимо: престављенога слугу твога, Пречиста, просвети светлошћу својом.

Антифон 5, глас 5.

Када сам у невољи, давидски певам Теби, Спаситељу мој: избави душу моју од језика лажљивог.

Блажен је живот пустињака, окриљују се божанском љубављу.

Слава: Светим Духом се држи све, и видљиво и невидљиво, јер будући самосталан, нелажно је један од Тројице.

И сада: Исто.

Стихире, глас 5.

Светлошћу лица твога, Христе, као жалостив озари престављенога, настањујући га у месту цветном, на водама твога чистог и божанственог покоја, у жељеном наручју праоца Авраама, где се твоја чиста светлост јавља и жуборе извори

Ты правда же и освещенне нам был еси, и
дѣшам избавленне: Отцѣ бо привел еси оправданы
и избавлены, восприм наше должное запрещенне.
И ныне молим Тя, преставльшагося упокой в
радости и светлости святыхъ, Благодетелю Спасе
наш.

Слава, и ныне, Богородичен: Словесем последующе
богоглаголивыхъ, Всенепорочная, Богородицѣ Тя
мѣдрствѣем: Бога бо родила еси воплотившагося
недомысленно, избавльшаго нас плененныхъ
прегрешеньми. Темже ныне молим Тя:
преставльшагося раба Твоего (**или**, рабѣ Твоею)
Своими сияньми просвети, Пречистая.

Антифонъ, гласъ ѿ:

Внегда скорбети мнѣ, Давидски пою Тебѣ, Спасе
мой: избави дѣшѣ мою отъ языка льстиваго.

Пустынным животъ блаженъ есть, божественным
раченнемъ воскреснѣющимъ.

Слава: Святѣмъ Дѣшѣмъ одержатся всѣ видимага же и
невидимыи: Самодержавенъ бо сынъ, Тронцы Единъ
есть неложно.

И ныне, тойже.

Стѣхеры, гласъ ѿ.

Зарю Лица Твоего, Христе, преставльшагося тако
Щедръ озари, вселѣга его (**или**, ю) в мѣсто злочно, на
водахъ Твоего чистаго и божественнаго покоя, в
желанныхъ недрахъ Авраама праотца, идеже светъ Твой

доброте, где ликују хорови Праведника светло се веселећи због твоје доброте; њима придружи слугу твога, указујући му велику милост.

Благослови, Милостиви, славитеља твоје моћи који се из привременог живота преселио к Теби, Господару свих и Човекољупцу, да Те достојно слави, дајући му да се освети красотом твоје лепоте, и да прими слатко и дивно заједништво твоје, и да се наслађује, Свечисти, где око престола твога ликују Анђели и радосно стоје хорови Светих твојих; с њима подај слуги твојој покој и велику милост.

Где је скуп Пророка, чиновни Апостола и Мученика и свих што су се од памтивека оправдали твојим спасоносним страдањем и крвљу, којом си искупио заробљеног човека, тамо, као човекољубив, упокој са вером уснулог, опраштајући му и грехе, јер си једини безгрешан на земљи поживео, уистину свет, и једи - ни слободан међу мртвима. Стога, подај слуги твојој покој и велику милост.

Слава; и сада: Богородичан:

Нас поробљене законом греха Ти си, Владичице, ослободила, зачевши у утроби законодавца и цара Христа, једина Мати Дјево, којим се оправдавамо и забадава и благодаћу. Њега сада моли да упише у књигу живота душе оних што славе Тебе Богоматер, да бисмо, спасени посредовањем твојим, Свебеспрекорна, добили од Сина Твога жељено избављење, клањајући се Њему који даје свету велику милост.

чистый является, и проливаются источники
благостыни, надеже ликуют ясно веселящая праведных
лицы о Твоей благостыни; с нимиже учини раба
Твоего (или, рабъ Твою), подай велню милость.

Петн вселчным гласом, словословащаго Твою
державу благослови, Щедре, представляющаго от
привременных к Тебе Владыце всех и Человеколюбцу,
дага емъ (или, ей) красотю Твоея доброты
освѣщаются, и сладкаго и краснаго причастна Твоего
восприати же и наслаждаются, чистши, надеже окрест
Престола Твоего ликуют Ангели, и святых соборн
радостно обстоит; с нимиже рабъ Твоемъ (или, рабе
Твоей) упокоенне подаждь, и велню милость.

Надеже пророков лик, апостолов и мучеников
чинове, и всех от века оправдавшихся Твоею
спасительною Страстню и Кровню, еюже искупил еси
плененнаго человека, тамо верою усопшаго упокой,
также Человеколюбец, прощай и прегрешенна: Един бо
Безгрешен на земли пожил еси Свят констиннъ, и
Един в мертвых свободь. Темже Твоемъ рабъ (или,
Твоей рабе) упокоенне подаждь, и велню милость.

Слава, и ныне, Богородичен: Законом греховным
нас порабощенных свободила еси, Владычице, во утробе
Законоположителя и Царя Христа заченшага, Едина
Мати Дево, Имже оправдаемса, даром же и
благодатню; Богоже ныне моли, души поющих Тя
Богоматерь, учинити в книзе животней, тако да
ходатайством Твоим спасеша, Всенепорочна, Сына
Твоего желемое получим избавленне, Томъ
покланяюща, подающемъ миру велню милость.

Антифон 6, глас 6.

На небо очи своје подижем к Теби, Речи;
обаспи ме милосрђем да бих живео Теби.

Помилуј нас ништавне, Боже, правећи од нас
Твоје корисне сасуде.

Слава: Светоме Духу припада сваки
свеспасоносни узрок; ако Он кога по
достојанству задахне, брзо га одваја од
земаљског, окриљује, узвишује, устремљује горе.

И сада: Исто.

Стихире. глас 6.

Имајући за нас неисказано милосрђе и
непресушни извор божанске доброте,
Многомилостиви, настани у земљи живих,
Владару, овога што је к Теби дошао, дарујући
му вечно наслеђе у насељима милих и жељених,
јер си Ти за све пролио крв своју, Христе, и
животоносном вредношћу свет искупио.

Животворно умртвљење поднео си
добровољно, и живот си излио, и вечну насладу
вернима си дао; у њу уведи уснулог са надом на
васкрсење, опраштајући му добротом све грехе,
као једини Безгрешан, једини благ и
човекољубив, да бисмо сви величали Име твоје,
Христе, и спасени славили човекољубље твоје.

Знајући Те, Христе, као оног који божанском
влашћу влада над живима и господари над
мртвима, ми Те молимо: верног слугу твог који
је отишао Теби, једином добротвору, упокој са
Избранима твојим, Човекољупче, у месту
прохладном, у светлостима Светих, јер си
љубитељ милости, и као Бог спасаваш оне што
си по лику свом саздао, једини Многомилостиви.

Антифонъ, гласъ:

На небо очи мои возвожду к Тебе, Слово: Щедрна
ма, да живю Тебе.

Помниши нас униженных, Устроена
благотребна Твоя соуды, Слово.

Гласъ: Свѣтомъ Духомъ, всакая спасительна
вина, аще коемъ сеи по достоинству дхнетъ, скоро
вземлетъ отъ земныхъ, воспераетъ, возвращаетъ, Устроитъ
горе.

И ныне, тойже.

Стихирь, гласъ.

Имеай непостижимое еже к нам благоутробие, и
источникъ неистощимый божественна милостины,
Многочестиве, к Тебе, Владыко, пришедшаго в
земли живыхъ вселенныи, селенныи возлюбленныхъ и
желаемыхъ одержанне дарова, всегда пребывающее, Ты бо
за всехъ изнѣдал еси Кровь Твою, Христе, и
живоносною ценою миръ свободна еси.

Умерщвление претерпел еси животворящее волею,
и животъ источил еси, и наслаждение присносущное
вернымъ дал еси, в немже утѣши усопшаго о надежди
воскресения, сего (или, сего) прегрешения вса прощана
милостию, тако Единъ безгрешен, Единъ Благъ и
Человеколюбецъ, да всеми поестся имя Твое, Христе, и
спасенныи славимъ человеколюбие Твое.

Живыми обладающаго, богочаина властнаго, и
мертвыми владычествующаго, Тебе, Христе, знающе
молимъ: вернаго раба Твоего (или, верную рабу Твою),
к Тебе единому Благодателю отшедшаго, того (или,
отшедшую, ту) упокой со избранными Твоими,
Человеколюбче, в месте прохлажденна, во свѣтлыхъ
свѣтлостехъ, Волитель бо милости еси и спасеши тако
Богъ, нуже по образъ Твоему создал еси, Единъ
Многочестиве.

Слава; и сада; Богородичан:

Показала си се богодолично обиталиште, Пресвета, јер си Бога сместила, и Бога родила небрачна као човека, двоструког по природи, а једног по ипостаси. Моли Њега јединца и првенца, који Те је и по рођењу сачувао беспрекорном Дјевом, да душу с вером уснулог упокоји у светлости, у бесмртном сјају и блаженству.

Антифон 7, глас 7.

Обратио си од обмане робље сионско, Спаситељу, оживи и мене, избављајући ме од робовања страстима.

Који са сузама сеје у тузи поста, тај ће пожњети радосне руковети вечне хране.

Слава: У Светом Духу је изоор божанских блага: од Њега је мудрост, разум, страх. Њему хвала, и слава, и част, и моћ.

И сада: Исто.

Стихире, глас 7.

На крсту био си виђен умртвљен, Једини Бесмртни, и у гроб био си положен као смртан, избављајући људе од умртвљености и трулежи и смрти. Но пошто си неисцрпна пучина милосрђа, и извор доброте, упокој душу слуге твога (**или:** слушкиње твоје) који се од нас отселио.

Удостој, Добри, Теби престављенога да се просвећује твојом бесмртном лепотом и сладошћу, зрацима твоје красоте, у невештаственом врелу светлости твоје светлосне појаве, са Анђелима ликујући због Тебе Владара, и Цара славе, и Господа.

Слава, и ныне, Богородице: Явилася еси пребывающе боголепное, Пресвятата, Бога бо вместила еси, и Бога родила еси, Невскрѣобращаема, во двоиѣ существѣ, во единой же ипостаси; Того моли Единороднаго и Первенца, Тга Девѣ Непорочнѣю и по рождествѣ сохранишаго, дѣшѣ ѹпокоити верою ѹсопшаго (**или, ѹсопшига**) во свете, в нетленной светлости и блаженствѣ.

Антифонъ, гласъ:

Пленъ снѡнь отъ лести обративъ, и мене, Спасе, оживи, изънима работныа страсти.

В югъ сѣай скорби постныа со слезами, сѣй радостныа пожнетъ рѣкоати присноживопитанна.

Слава: Святѣмъ Дѣхомъ, источникъ божественныхъ сокровищъ, отъ Негоже премѣдрость, разумъ, страхъ, Томѣ хвала, и слава, честь и держава.

И ныне, тойже.

Стѣхиря, гласъ.

ѹмерщвленъ виденъ былъ еси на Крестѣ, Единѣ Безсмертнѣ, и во гробѣ тако смертенъ положилася еси, ѹмерщвленна и тли и смерти человекѣ избавляема, но тако пѣчинна благоѹтробна сѣй нестоцимама, и источникъ благости, дѣшѣ раба Твоего преставльшагоса (**или, рабы Твоея преставльшигася**) отъ насъ ѹпокой.

Нетленную Твоею добротою и сладостнѣю, Твоея красоты лѣчамн просвѣщатися къ Тебѣ преставльшагоса, Блаже, сподоби, в невещественномъ светоличнѣи световлениа Твоего, со Ангелы ликовествѣющѣ о Тебѣ Владыце, и Царе Славы, и Господѣ.

Пошто имаш непотрошиву красоту дарова, пошто си непрегледна ризница бескрајне доброте, Ти као Бог настани престављенога (или: престављену) Теби у насељу Избраних твојих, на месту одмора, у дому славе твоје, у наслади рајској, у девственичком дворцу, као милосрдан.

Слава; и сада; Богородичан.

Рађаш Испуњење Закона, Искупитеља који постаде тело, јер не беше оправдања онима што беху раније у закону, него нас сада распети Христос оправда. Имајући слободу као Мати, моли Сина Твог милостивог, да упокоји душу од нас престављеног.

Антифон 8. глас 8.

Од младости моје враг ме куша, распаљује ме сладострашћем; а ја га побеђујем уздајући се у Тебе, Господе.

Који ненавиде Сион нека буду пре смрти као трава, јер ће Христос посећи вратове њихове мачем мука.

Слава: Светим Духом све живи, Светлост од Светлости, Бог велики, ми Га славимо са Оцем и Сином.

И сада: Исто.

Стихире, глас 8.

Царски си ми потисао ослобођење, Господару, црвеном бојом крви своје обагривши прсте своје. И сада Те са вером молим: Теби милосрдnome прешавшег придружи првороднима твојм и удостој га радости Праведника твојих.

И́ако нежданнаемое иметай даров великолепне,
яко сокровище неоскѣдное богатыхъ благостыни, к
Тебе представляшася (или, представляшюся) яко
Богъ вселен во стране избранныхъ твоихъ, на месте
ослабы, в домѣ славы твоея, в наслажденн райстемъ,
в девственнемъ чертозе, яко благоутробенъ.

Слава, и ныне, Богородичен: Закона исполненне
раждаеш, Избавителя, плоть бывшаго, не бо
бысть същымъ прежде в законѣ оправданне, но насъ
Христосъ ныне распенсѣ оправда. И́ако же имѣшася
дерзновенне, яко Мати, моли Сына твоего
Благоутробнаго, дѣшѣ упокоити благочестно
представляшася, всепетая.

Антифонъ, гласъ:

От юности моея врагъ мѣ искѣшаетъ, сластьми
палитъ мѣ, азъ же надеясѣ на Тя, Господи, побеждаю
сего.

Ненавистиши сына да бѣдѣтъ же прежде
исторженна яко трава, сечетъ бо Христосъ выи нхъ
сеченнемъ мѣк.

Слава: Святымъ дѣхомъ, еже жити всяческимъ,
Светъ отъ света, Богъ великъ, со Отцемъ поемъ вмѣ и
Словомъ.

И ныне, тойже.

Царски мнѣ подписал еси освобожденне, шары
червленными персты твоя окровавивъ, Владыко, и
обогривъ твоею кровью, и ныне Тя верою молимъ, с
первородными твоими причти, и праведныхъ твоихъ
радости сподоби дѣчти прешедшаго къ Тебѣ
Благоутробномѣ.

Свештенодејствујући као човек, заклавши себе, принео си жртву Оцу, избављујући човека од трулежи. Као Човекољубац дакле смести престављенога у насељу живих, где потоци насладе жуборе, где вечни извори кључају.

Дубином неисказане мудрости своје одређујеш живот и провидиш смрт, и у други живот пресељујеш човека. Стога, онога што си сада узео, настани крај вода покоја, у сјају светлости Светих твојих, где је песма радовања и слављења.

Слава; и сада; Богородичан:

Као Она која си зачала беспочетног Логоса Божјег и Бога, материнском слободом својом моли усрдно, да слугу свога смести где је непрекидно ликовање оних што се веселе и славе Те, где је вечна светлост и дивна песма оних што празнују, Богородитељко.

И одмах ђакон јектенију заупокојену; и свештеник чита тајно молитву, и возглас.

Опет и опет у миру Господу се помолимо.

Господе, помилуј.

Још се молимо за упокојење душа уснулих слугу Божјих (**или:** уснулог слуге Божјег, **или:** уснуле слушкиње Божје) (**име**) и да им (**или:** му, **или:** јој) се опрости сваки грех вољни и невољни.

Господе, помилуј (**трипут**).

Да Господ Бог настани душе њихове (**или:** душу његову, **или:** душу њену) где Праведници блаженствују.

Господе, помилуј (**трипут**).

СВЯЩЕННОНАЧАЛЬСТВОВАВ ТАКО ЧЕЛОВЕК,
ЗАКЛАВ СЕБЕ, ПРИНОШЕННЕ ПРИНЕСА ЕСИ ОТЦУ,
ЧЕЛОВЕКА ОТ ТЛН ИЗЪИМАЯ; ПРЕСТАВЛЯШАГОСЯ
УБО ТАКО ЧЕЛОВЕКОЛЮБЕЦ, ВО СТРАНЕ ЖИВУЩИХ
УЧИНН, НДЕЖЕ ПОТОЦЫ НАСЛАЖДЕННА
ПРОЛИВАЮТСЯ, НДЕЖЕ ИСТОЧНИЦЫ ПРИНОСИЩИИ
ИСТЕКАЮТ.

ГЛУБИНОЮ НЕИЗРЕЧЕННА ТВОЕЯ МУДРОСТИ,
ОПРЕДЕЛЯЕШИ ЖИВОТ, И ПРОВИДИШИ СМЕРТЬ, И К
ЖИТИЮ ИНОМУ ПЕРЕЛТАЕШИ ЧЕЛОВЕКА; ТЕМ ЕГОЖЕ
(ИЛИ, ЮЖЕ) ПРИТЛ ЕСИ НЫНЕ, УЧИНН НА ВОДАХ
УПОКОЕННА, В СВЕТЛОСТИ СВЯТЫХ ТВОИХ СВЕТОВ,
НДЕЖЕ ГЛАС РАДОВАННА И ХВАЛЕННА.

СЛАВА, И НЫНЕ, БОГОРОДИЧЕН: ТАКО ЗАЧЕНШАГО
БЕЗНАЧАЛЬНАГО СЛОВА БОЖИЯ И БОГА, МАТЕРНИМ
ТВОИМ ДЕРЗНОВЕННЕМ ПРИЛЕЖНО МОЛИ, УЧИНИТИ
РАБА ТВОЕГО (ИЛИ, РАБУ ТВОЮ), НДЕЖЕ ЛИКОВАННЕ
НЕРАЗРУШИМОЕ ВЕСЕЛЯЩИХСЯ, И ХВАЛЯЩИХ ТЕА,
НДЕЖЕ СВЕТЛОСТИ ВЕЧНЮЩИЯ, И СЛАДКИЙ ГЛАС
ПРАЗДНЮЩИХ, БОГОРОДИТЕЛЬНИЦЕ.

ДИАКОН: ПАКИ И ПАКИ МИРОМ ГОСПОДУ ПОМОЛИМСЯ.
ГОСПОДИ, ПОМНИ ДИ.

ВЩЕ МОЛИМСЯ О УПОКОЕННИ ДУШИ УСОПШАГО РАБА
БОЖИЯ (ИЛИ, УСОПШИЯ РАБЫ БОЖИЯ) **ИЛИ ГРЕК,** И О
ЕЖЕ ПРОСТИТТСЯ ЕМУ (ИЛИ, ЕЙ) ВСТАКОМУ ПРЕГРЕШЕННИЮ,
ВОЛЬНОМУ ЖЕ И НЕВОЛЬНОМУ.

ГОСПОДИ, ПОМНИ ДИ **ТРИЖДЫ.**

ТАКО ДА ГОСПОДЬ БОГ УЧИНИТ ДУШУ ЕГО (ИЛИ, ЕЯ),
НДЕЖЕ ПРАВЕДНИИ УПОКОЕВАЮТСЯ.

ГОСПОДИ, ПОМНИ ДИ **ТРИЖДЫ.**

Милост Божју, царство небеско, и опроштај грехова њихових (**или:** његових, **или:** њених) молимо у Христа, бесмртнога Цара и Бога нашега.

Подај Господе.

Господу се помолимо.

Господе, помилуј

Боже духова и свакога тела, Ти си смрт сатро и ђавола победио и живот свету твоме даровао; Ти сам, Господе, упокој душе уснувших слугу твојих (**или:** душу уснулог слуге твога, **или:** душу човека да живи а да не греши. Ти си једини без греха; правда је Твоја правда вечна, и реч је Твоја истина.

Јер си Ти васкрсење, и живот, и покој уснувших слугу твојих (**или:** уснулог слуге твога, **или:** уснуле слушкиње твоје) (**име**) Христe Боже наш, и Теби славу уносимо, са беспочетним Твојим Оцем, и свесветим, и благим и животворним Твојим Духом, сада и увек, и у векове векова. Амин.

И по возгласу кондак, глас 8.

Са светима упокој Христe, душу слуге твога, где нема болести, ни жалости, ни уздисања, но где је живот бесконачни.

Икос: Једини си бесмртан Ти, Господе; који си створио и саздао човека; а ми земни, од земље смо саздани, и у исту земљу ћемо отићи, као што си Ти, Створитељ мој заповедио и рекао ми: "Земља си, и у земљу ћеш отићи"; куда сви ми људи одлазимо.

Милости Божия, Царства Небеснаго, и оставления грехов его (или, ея) и Христа Безсмертнаго Царя и Бога нашего просим.

Подай, Господи.

Господи помилуй.

Господи, помилуй.

Священник глаголет молитву сию:

Боже духов, и всякия плоти, смерть поправый, и днавола исправивый, и живот мирю Твоему даровавый, Сам Господи, упокой душу усопшаго раба Твоего (или, рабы Твоея) **имярек**, в месте светле, в месте злачне, в месте покойне, отнюдуже отбеже болезнь, печаль и воздыхание, всякое согрешение, содеянное им (или, ею) словом, или делом, или помышлением, яко Благий Человеколюбец Бог прости, яко несть человек, иже жив будет, и не согрешит, Ты бо Един кроме греха, правда Твоя правда во веки, и слово Твое истина.

И по возгласе кондак, глас 1:

Со святыми упокой, Христе, душу раба Твоего (или, рабы Твоея), иже несть болезнь, ни печаль, ни воздыхание, но жизнь бесконечная.

Икос: Сам Един еси Безсмертный, сотворивый и создавый человека, земнии же от земли создахомся, и в землю туюже поидем, такоже повеле еси, создавый мта, и рекни ми: тако

Али си Ти исти, Спасе наш, рекао да ко у Тебе верује, ако и умре живеће, и васкрснућеш га у последњи дан. Стога са надом васкрсења, уместо надгробног ридања, певамо Ти песму: Алилуја.

И одмах Блажена, глас 2.

Помени нас, Господе, када дођеш у царство своје. Блажени сиромашни духом, јер је њихово царство небеско.

Блажени који плачу, јер ће се утешити.

Блажени кротки, јер ће наследити земљу.

Блажени гладни и жедни правде, јер ће се наситити.

Блажени милостиви, јер ће бити помиловани.

Милосрдни, помени нас као што си поменуо разбојника у царству своме.

Блажени чисти срцем, јер ће Бога видети.

Сви који се боје Бога, тамо ће се у царству небеском веселити о Њему.

Блажени миротворци, јер ће се синови Божји назвати.

Онога Христе, који је Теби служио на земљи испосништвом и православљем, прослави Спаситељу, на небу.

Блажени прогнани правде ради, јер је њихово царство небеско.

Прослави на небу, Спаситељу, онога који је вером и надом и љубављу богодостојно поживео на земљи.

ЗЕМЛЯ ЕСИ, И В ЗЕМЛЮ ОТ'НДЕШИ, А МОЖЕ ВСИ
ЧЕЛОВЕЦЫ ПОЙДЕМ, НАДГРОбНОЕ РЫДАННЕ ТВОРИЩЕ
ПЕСНЬ: АЛНАУНА.

И АБНЕ БЛАЖЕННА, ГЛАС Б:

Во Царствни Твоем, егда приидеши, помини нас,
Господи.

Блаженни нищии дѣхом, тако техъ есть Царство
Небесное.

Блаженни плачущии, тако тии утешатся.

Блаженни кротциии, тако тии наследятъ землю.

Блаженни алчущии и жаждущии правды, тако тии
насытятся.

Блаженни милостивии, тако тии помиловани бѣдутъ.

Помини, Благоутробне, и нас, такоже помини еси
разбойника, во Царствни Небеснем.

Блаженни чистии сердцем, тако тии Бога узрятъ.

Вси богатниста Бога тамо возвеселятся о Нем во
Царствни Небеснем.

Блаженни миротворцы, тако тии сынове Божии
нарекѣтся.

Постничествомъ работавшаго Тебе, Христе, и
православнемъ на земли, прослави, Спасе, на небесехъ.

Блаженни изгнани правды ради, тако техъ есть
Царство Небесное.

Верою и надеждою боголепно, и любовию
пожившаго на земли, прослави, Спасе, на небесехъ.

Блажени сте када вас узасрамоте и успрогоне и реку на вас свакојакe рђаве речи лажући, мене ради.

Боже, као добар, упокој са Светима у царству небеском слугу твога.

Радуйте се и веселите се, јер је велика плата ваша на небесима.

Спаситељу, прослави на небу онога који је свет напустио и у чесном животу побожно поживео.

Слава: Благочестиви имајући веру, побожно славимо једног Бога у три Лица.

И сада; Богородичан: Сви Те називамо блаженом. Чиста, јер си бесемено родила телом Бога и Цара небескога.

Затим ђакон возглашава: Пазимо!

Свештеник: Мир свима.

Читач: И духу твоме.

Ђакон: Премудрост, пазимо!

Читач: Прокимен, глас 6: Блажен је пут којим данас идеш, душо, јер ти је спремљено место покоја.

Стих: Окрени се, душо моја, покају своме, јер ти Господ учини добро.

Ђакон: Премудрост.

Читач: Читање из посланице Солуљанима светога апостола Павла: (Зачало 270. 1Сол. 4, 13-17).

Ђакон: Пазимо!

Блаженни есте, егда поносят вам, и
нуженѹт, и рекѹт всяк зол глагол, на вы
лжѹще Мене ради.

Упокой раба Твоего (**или**, рабѹ Твою),
Боже, со святыми яко Благ, во Царствѣх
Небеснем.

Радѹйтесь и веселитесь, яко мзда
ваша многа на небесех.

Мир оставльшаго и в честнем
жительствѣ пожнвшаго благочестно,
прослави, Спасе, на небесех.

Слава: **Ванно** Богоначалне,
благочестивни имѹще веры, в Трех Лицех
славим благоговейно.

И ныне, Богородичен: вси ѹблажаем Тя,
Чистаѣ, Бесеменно бо родила еси плотью
Бога, и Царя Небеснаго.

По снх возглашает диакон: Вонмем.

Священник: Мир всем.

Чтец: И дѹхови твоемѹ.

Диакон: Премѹдрость, вонмем.

Чтец, прокнмен, глас ̑: Блажен пѹть,
вонъже идеш, брате, днесь, яко
ѹготовася тебе место покоѣ.

Стнх: Обратися, дѹше моя, в покой
твой, яко Господь благодействова ти.

Диакон: Премѹдрость.

Чтец: В Солѹнчаном Послании святаго
апостола Павла чтение.

Диакон: Вонмем.

Чтец читет Апостол (зачало ̑ó):

Браћо, нећемо да вам буде непознато шта је са онима који су уснули, да не бисте туговали као они који немају наде. Јер ако вјерујемо да Исус умрије и васкрсе, тако ће и Бог оне који су уснули у Исусу довести с Њим. Јер вам ово казујемо ријечју Господњом да ми који будемо живи о доласку Господњем, нећемо претећи оне који су уснули. Јер ће сам Господ са заповјешћу, гласом арханђела и са трубом Божијом, сићи с неба, и прво ће мртви у Христу васкрснути. А потом ми живи који останемо бићемо заједно с њима узнесени на облацима у сретање Господу у ваздуху, и тако ћемо свагда с Господом бити.

Свештеник: Мир теби.

Читач: И духу твоме.

Читач: Псалам Давидов, Алилуја, **глас 6.**

Блажен кога си изабрао и примио, Господе.

Ђакон: Премудрост, право стојмо; чујмо свето Еванђеље.

Свештеник: Мир свима.

Читање светог Еванђеља од Јована: **(Зачало 16. Јн. 5, 24-30).**

Рече Господ присутним Јеврејима: Заиста, заиста вам кажем: Ко моју ријеч слуша и вјерује Ономе који ме је послао, има живот вјечни, и не долази на суд него је прешао из смрти у живот. Заиста, заиста вам кажем, да долази час, и већ је настао, када ће мртви чути глас Сина Божијега, и чувши оживјеће.

БРАТНЕ, НЕ ХОЩУ ВАС НЕ ВЕДЕТИ О
УМЕРШНУХ, ДА НЕ СКОРБИТЕ, ТАКОЖЕ И ПРОЧИИ
НЕ ИМЮЩИ УПОВАНИЯ. ЯЩЕ БО ВЕРУЕМ, ТАКО
И ИСУС УМРЕ И ВОСКРЕСЕ, ТАКО И БОГ
УМЕРШЫЯ О ИСУСЕ ПРИВЕДЕТ С НИМ. СНЕ БО
ВАМ ГЛАГОЛЕМ СЛОВОМ ГОСПОДНИМ, ТАКО МЫ
ЖИВЮЩИИ ОСТАВШИИ В ПРИШЕСТВЕНЕ
ГОСПОДНЕ, НЕ ИМАМЫ ПРЕДВАРИТИ УМЕРШНУХ.
ЯКО САМ ГОСПОДЬ В ПОВЕЛЕНИИ, ВО ГЛАСЕ
АРХАНГЕЛОВЕ, И В ТРУБЕ БОЖИИ СИДЕТ С
НЕБЕСЕ, И МЕРТВЫИ О ХРИСТЕ ВОСКРЕСНУТ
ПЕРВЫЕ, ПОТОМ ЖЕ МЫ ЖИВЮЩИИ ОСТАВШИИ
КЪПНО С НИМИ ВОСХИЩЕНИ БУДЕМ, НА
ОБЛАЦЕХ, В СРЕЩЕНЕ ГОСПОДНЕ НА ВОЗДУСЕ, И
ТАКО ВСЕГДА С ГОСПОДЕМ БУДЕМ.

СВЯЩЕННИК: Мир ти.

ЧТЕЦ: И ДУХОВИ ТВОЕМУ.

Аллилуиа, гласъ:

Блажен, егоже избрал и пригласил еси,
Господи.

ДНАКОН: Премудрость, прости, услышим
Святаго Евангелна.

СВЯЩЕННИК: Мир всем.

ЧТЕЦ: И ДУХОВИ ТВОЕМУ.

СВЯЩЕННИК: От Иоанна Святаго
Евангелна чтение.

ЧТЕЦ: Слава Тебе, Господи, слава Тебе.

ДНАКОН: Вонмем. (Зачало^т).

Рече Господь ко пришедшим к Немю
иудеом: аминь аминь глаголю вам, тако
судшай словесе Моего и вершай
Пославшемю Мя, имать живот вечный, и
на суд не придет, но придет от смерти
в живот. Аминь аминь глаголю вам, тако
градет час, и ныне есть, егда мертвыи
услышат глас Сына Божия, и услышавше
оживут. Якоже бо Отец имать живот в

Јер као што Отац има живот у себи, тако даде и Сину да има живот у себи. И даде му власт да и суд чини, јер је Син Човечији. Не чудите се томе, јер долази час у који ће сви који су у гробовима чути глас Сина Божијег, и изаћи ће они који су чинили добро у васкрсење живота, а који су чинили зло у васкрсење суда. Ја не могу ништа чинити сам од себе; како чујем онако судим, и суд је мој праведан; јер не тражим вољу своју но вољу Оца који ме је послао.

Народ: Слава Теби, Господе, слава Теби.

Јектенија:

Помилуј нас, Боже, по великој милости својој, молимо Ти се, услиши и помилуј.

Господе, помилуј (**трипут**).

Још се молимо за упокојење душа уснулих слуту Божјих (**или:** душе уснулог слуге Божјег **или:** душе уснуле слушкиње Божје) (**име**), и да им **или:** му, **или:** јој) се опрости сваки грех вољни и невољни.

Господе, помилуј (**трипут**).

Још се молимо да Господ Бог настани душе њихове (**или:** душу његову, **или:** душу њену) где Праведници блаженствују.

Милост Божју, царство небеско, и опроштај грехова њихових (**или:** његових, **или:** њених) молимо у Христа, бесмртнога Цара и Бога нашега.

Подај Господе.

СЕБЕ, ТАКО ДАСТ И СЫНОВИ ЖИВОТ
ИМЕТИ В СЕБЕ. И ОБЛАСТЬ ДАСТ ЕМУ И СЪД
ТВОРИТИ: ЯКО СЫН ЧЕЛОВЕЧЬ ЕСТЬ, НЕ
ДВИНТЕСЯ СЕМЪ. ЯКО ГРАДЕТ ЧАС, ВОНЪЖЕ
ВСИ СЪЩНИ ВО ГРОБЕХ УСЛЫШАТ ГЛАС СЫНА
БОЖИЯ. И ИЗЫДУТ СОТВОРШНИ БЛАГА В
ВОСКРЕШЕННЕ ЖИВОТА, А СОТВОРШНИ ЗЛАТА В
ВОСКРЕШЕННЕ СЪДА. НЕ МОГУ ЯЗ О СЕБЕ
ТВОРИТИ НИЧЕГОЖЕ, ЯКОЖЕ СЛЫШУ, СЪЖДУ,
И СЪД МОЙ ПРАВЕДЕН ЕСТЬ, ЯКО НЕ ИЩУ
ВОЛИ МОЕЯ, НО ВОЛИ ПОСЛАВШЕГО МЯ
ОТЦА.

ПО ЕВАНГЕЛИИ ЖЕ БРАТНІА ПОУТ: СЛАВА
ТЕБЕ, ГОСПОДИ, СЛАВА ТЕБЕ.

ТАЖЕ ДНАКОН:

ПОМНИ ДИ НАС, БОЖЕ, ПО ВЕЛИЦЕЙ МИЛОСТИ ТВОЕЙ,
МОЛИМ ТИ ЕЯ, УСЛЫШИ И ПОМНИ ДИ.

ГОСПОДИ, ПОМНИ ДИ, **ТРИЖДЫ.**

ЕЩЕ МОЛИМСЯ О УПОКОЕНИИ ДУШИ УПОИШАГО РАБА
БОЖИЯ (**ИЛИ**, УПОИШИТА РАБЫ БОЖИЯ) **ИЛИ ГАРЕК**, И О ЕЖЕ
ПРОСТИТ СЯ ЕМУ (**ИЛИ**, ЕЙ) ВСТАКОМУ ПРЕГРЕШЕНИЮ,
ВОЛЬНОМУ ЖЕ И НЕВОЛЬНОМУ.

ГОСПОДИ, ПОМНИ ДИ, **ТРИЖДЫ.**

ЯКО ДА ГОСПОДЬ БОГ УЧИНИТ ДУШУ ЕГО (**ИЛИ**, ЕЯ),
ИДЕЖЕ ПРАВЕДНИИ УПОКОЕВАЮТСЯ.

ГОСПОДИ, ПОМНИ ДИ, **ТРИЖДЫ.**

МИЛОСТИ БОЖИЯ, ЦАРСТВА НЕБЕСНАГО, И ОСТАВЛЕННА
ГРЕХОВ ЕГО (**ИЛИ**, ЕЯ) И ХРИСТА БЕЗСМЕРТНАГО ЦАРЯ И
БОГА НАШЕГО ПРОСИМ.

ПОДАЙ, ГОСПОДИ.

Господу се помолимо. Господе, помилуј
Боже духова и свакога тела, Ти си смрт сатро
и ђавола победио и живот свету твоме даровао;
Ти сам, Господе, упокој душе уснувших слугу
твојих (**или:** душу уснулог слуге твога, **или:** душу
уснуле слушкиње твоје) (**име**), у месту светлом, у
месту цветном, у месту одмора, одакле одбеже
бол, туга и уздисање. Сваки грех што су учинили
(**или:** што је учинио, **или:** што је учинила), речју,
или делом., или мишљу Ти им (**или:** му; **или:** јој)
као благ и човекољубив Бог опрости, јер нема
човека да живи а да не греши. Ти си једини без
греха; правда је Твоја правда вечна, и реч је
Твоја истина.

Јер си Ти васкрсење, и живот, и покој
уснувших слугу твојих (**или:** уснулог слуге твога,
или: уснуле слушкиње твоје) (**име**) Христе Боже
наш, и Теби славу узносимо, са беспочетним
Твојим Оцем, и свесветим, и благим и
животворним Твојим Духом, сада и увек, и у
векове векова. Амин.

**Сад настаје целивање по реду, и певају се
стихире, глас 2.**

Приђите, браћо, последњи целив дајмо
покојнику (**или:** покојници), благодарећи Бога;
јер он (**или:** она) напусти своје сроднике и ка
гробу хита; не брине се више о таштим
стварима, и о многонапаћеном телу. Где су
сада сродници и пријатељи? Ево, растајемо се:
помолимо се Господу да га (**или:** је) упокоји.

Господу помолнмста. Господи, помнлѣи.

СВЯЩЕННИКЪ ГЛАГОЛЕТЪ МОЛНТВѢ СЮ:

Боже дѣховъ, и всакнѣ плоти, смѣрть поправѣи, и днавола ѡпразднѣи, и животъ мнрѣ Твоемѣ дароваѣи, Самъ Господи, ѡпокой дѣшѣ ѡсопшаго раба Твоего (или, рабы Твоея) нмѣрек, в мѣстѣ свѣтлѣ, в мѣстѣ злачнѣ, в мѣстѣ покойнѣ, отнюдѣже отбѣже болѣзнь, печаль и въздыханнѣ, всакое согрѣшеннѣ, содеѣанное нм (или, ею) словомъ, или деломъ, или помышленнѣмъ, тако Благнѣи Человѣколюбецъ Богъ прости, тако несть человекъ, нже живѣ бѣдетъ, и не согрѣшитъ, Ты бо едиинъ кромѣ грѣха, правда Твоя правда во веки, и слово Твое истина.

Ико Ты еси воскресеннѣ, и животъ, и покой ѡсопшаго раба Твоего (или, ѡсопшиѣ рабы Твоея) нмѣрек, Христе Боже нашъ, и Тебѣ славу възсылаемъ, со безначальнымъ Твоимъ Отцемъ, и Пресвятымъ, и Благимъ, и Животворящимъ Твоимъ Дѣхомъ, ныне и присно, и во веки вековъ. Аминь.

Посемъ бываетъ целованнѣ по чинѣ, и поютсѣ настоящѣи стѣхирѣ, гласъ.

Принднѣте, последнее целованнѣ дадимъ, братнѣ, ѡмершемѣ (или, ѡмершей), благодарѣще Бога, сей бо (или, снѣ бо) оскѣде отъ родства своего, и ко гробѣ тѣшитсѣ, не ктомѣ пекнѣи сѣ о свѣтнѣхъ, и о многострастной плоти. Гдѣ ныне сродницѣ же и дрѣзѣи се разлѣчаемсѣ. Богоже (или, юже) ѡпокойти, Господу помолнмста.

Какав растанак, о браћо? какав плач? какво ридање у овом часу? Приђите, целивајте овога (или: ову) што је мало био (или: била) с нама, јер се гробу предаје, каменом покрива, у таму улази, с мртвима се сахрањује, и од свих сродника и пријатеља сада се растаје, помолимо се Господу да га (или: је) упокоји.

Сада се руши житејско злославље таштине. Јер дух напусти обиталиште, блато поцрне, сасуд се разби, безгласан, неосетљив, мртав, непокретан. Помолимо се Господу да вечни покој подари овоме (или: овој) кога (или: коју) шаљемо гробу.

Шта је наш живот? Уистини цвет, и дим и јутарња роса. Приђите дакле, загледајмо у гробове добро; где је телесна лепота? где младост? где су очи и облик телесни? Све је као трава свенуло, све је нестало. Ходите, припаднимо Христу са сузама.

Сада се показују залудни сви органи тела који до малопре беху покретни; сви су укочени, мртви, неосетљиви: очи ишчилеше, ноге се свезаше, руке замреше, и слух с њима, језик умуче, гробу се предају. Ваистину је таштина све људско.

Слава; и сада; Богородичан:

Спасавај оне што се на Тебе надају, Мајко незалазног Сунца, Богородице. Молимо Ти се, молитвама својим умоли преблагога Бога да упокоји сада престављеног (или: престављену) где

Кое разлученне, о братне, кое рыданне в настоящем часе, придите же, целуйте бывшего (или, бывшую) вмале с нами, предается во гроб, камнем покрывается, во тьму вселяется, с мертвыми погребается, и всех сродников и друзей ныне разлучается. Бже (или, юже) упокоити, Господу помолмса.

Ныне житейское лукавое разрешается торжество света: дух бо оскуде от селения, бренье очернило, соуд разраза, безгласен, нечувствен, мертвен, недвижнмь. Бже (или, юже) посылающе гроб, Господу помолмса дати сем (или, сей) во веки упокоение.

Яков живот наш есть: цвет, и дым, и роса утренняя констннн. Придите же, узрим на гробех ясно, где доброта телесная, где юность, где свет очеса и зрак плотский. Вся увядоша яко трава, вся потренишася. Придите, ко Христу припадем со слезами. вси телеснии ныне органы празны зрятся, нже прежде мала движнми блх, вси недействительни, мертви, нечувственни, очи бо задоша, связастеса нозе, рце безмолвствуете, и слх с ними, язык молчаннем заключен, гроб предается, констннн света вся человеческая.

Слава, и ныне, Богородичен: Спасай надеющыяся на Тя, Мати незаходимаго Солнца Богородительнице, умоли молитвами Твоими Преплагаго Бога, упокоити,

се духови праведних одмарају; покажи их, Свебеспрекорна, као наследнике божанских добара у дврима праведних, у вечни спомен.

Самогласан, глас 8. Прешавши увек бурно море живота, престављени (**или:** престављена) стиже вером у твоје пристаниште, но у твојој тишини и вечној сладости водећи га (**или:** је) са Светима, упокој, Христе, душу слуге (**или:** слушкиње) твога (**или:** твоје).

Глас 4. Данас се испуљује славна реч божанственога Давида који каже: човек је као трава, дани су његови као цвет по пољски, тако прецвета, јер кога до малочас гледасмо жива и говорећа, ево лежи мртав, непокретан, бездахан; изађе и отиде одавде тамо где је награда за дела, тамо где је радост свих Светих. Боже, као милостив и човекољубив, упокој са њима уснулога (**уснуле**).

Глас 8. Сведржитељу Господе, душу слуге (**слушкиње**) твога (**твоје**) упокој у насељима Праведних, где светлост твоја сија свима достојнима, Једини Многомилостиви.

Ишчезох од мојих сродника, и напустих остало живота свога, и Теби прибегах, Господе, спаси ме.

Молитвама Богородице умири живот нас који Ти кличемо: животодавче, слава Теби.

И када се заврши целивање, онда певамо ове тропаре:

МОЛИМСТА, НЫНЕ ПРЕСТАВЬШАГОСТА, НДЕЖЕ
УПОКОЕВАЮТСЯ ПРАВЕДНЫХ ДУШ, БОЖЕСТВЕННЫХ
БЛАГ НАСЛЕДНИКА ПОКАЖИ, ВО ДВОРЕХ ПРАВЕДНЫХ,
В ПАМЯТЬ, ВСЕНЕПОРОЧНАТА, ВЕЧНУЮ.

Глас 1: Присномотежное море жития претек, к
Твоему пристанищу притече верою
преставивыйся, но во Твоей тишости и
присноживотной сладости со святыми
наставляяй его (или, ю), Упокой, Христе,
душу раба Твоего (или, рабы Твоея).
Самогласен.

Глас 2: Приснопеваемый глас божественнаго
Давида днесь исполняется, глаголющий:
Человек яко трава, днне его яко цвет
сельный, тако оцветет. Бгоже бо прежде
вмале вдехом жива, и глаголюща: се
предлежит мертвь, недвижим, бездыханен,
изыде и отиде от здешних тамо, ндеже
мзда о делех есть, тамо, ндеже радость всех
святых. С нимже Упокой Усопшаго, Бже,
яко Милостив и Человеколюбец.

Глас 3: Вседержителю Господи, душу раба
Твоего (или, рабы Твоея), Спасе, Упокой в
селенных праведных, ндеже свет Твой сияет
всем достойным, Едне Многомилостиве.

Исчезох сродства моего, и оставих прочее
живота моего, и к Тебе прибегах, Господи,
спаси мя.

Умири молитвами Богородицы житие нас,
вопиющих ти: Живодавче, слава Тебе.

**И повнегда быти целованию, глаголем
тропарн сн:**

Са дусима преминулих праведника упокој, Спасе, душе слугу твојих (**или:** душу слуге твога, **или:** душу слушкиње твоје) чувајући их (**или:** је) у блаженом животу који је у Теби, Човекољупче.

У почивалишту твоме, Господе, где почивају сви твоји Светитељи, упокој и душе слугу твојих (**или:** душу слуге твога, **или:** душу слушкиње твоје), јер си Ти једини Човекољубац.

Слава: Ти си Бог који је сишао у ад, и ослободио окова сужње; сам и душе слугу твојих (**или:** душу слуге твога, **или:** душу слушкиње твоје) упокој, Спаситељу.

И сада: Једина чиста и непорочна Дјево, која си Бога безсемено родила, моли да се спасу душе слугу твојих (**или:** да се спасе душа слуге твога, **или:** да се спасе душа слушкиње твоје).

Јектенија:

Помилуј нас, Боже, по великој милости својој, молимо Ти се, услиши и помилуј. Господе, помилуј (**трипут**).

Још се молимо за упокојење душа уснулих слугу Божјих (**или:** душе уснулог слуге Божјег **или:** душе уснуле слушкиње Божје) (**име**), и да им **или:** му, **или:** јој) се опрости сваки грех вољни и невољни.

Господе, помилуј (**трипут**).

Н обычныа тропари, снести:

Со дѹхи праведных скончавшихся, дѹшѹ раба Твоего (**или**, рабы Твоея), Спасе, упокой, сохраниа ю во блаженной жизни, таже ѹ Тебе, Человеколюбче.

В поконци Твоем, Господи, надеже вси святии Твои упокоеваются, упокой и дѹшѹ раба Твоего (**или**, рабы Твоея), тако Един еси Человеколюбец.

Слава: Ты еси Бог, сошедый во ад и ѹзы окованных Разрешивый, Сам и дѹшѹ раба Твоего (**или**, рабы Твоея) упокой.

И ныне: Единна Чистаа и Непорочнаа Дево, Бога без семени рождшаа, моли спастися дѹши его (**или**, ея).

Таже диакон:

Помниѹ нас, Боже, по велицей милости Твоей, молим Ти ся, ѹслыши и помниѹ.

Господи, помниѹ, **трижды.**

Еще молимся о упокоении дѹши ѹпопшаго раба Божия (**или**, ѹпопшиа рабы Божия) **имярек**, и о еже проститися емѹ (**или**, ей) всякомѹ прегрешению, вольномѹ же и невольномѹ.

Господи, помниѹ, **трижды.**

Још се молимо да Господ Бог настани душе њихове (**или:** душу његову, **или:** душу њену) где Праведници блаженствују.

Милост Божју, царство небеско, и опроштај грехова њихових (**или:** његових, **или:** њених) молимо у Христа, бесмртнога Цара и Бога нашега.

Подај Господе.

Господу се помолимо.

Боже духова и свакога тела, Ти си смрт сатро и ђавола победио и живот свету твојме даровао; Ти сам, Господе, упокој душе уснувших слугу твојих (**или:** душу уснулог слуге твога, **или:** душу уснуле слушкиње твоје) (**име**), у месту светлом, у месту цветном, у месту одмора, одакле одбеже бол, туга и уздисање. Сваки грех што су учинили (**или:** што је учинио, **или:** што је учинила), речју, или делом., или мишљу Ти им (**или:** му; **или:** јој) као благ и човекољубив Бог опрости, јер нема човека да живи а да не греши. Ти си једини без греха; правда је Твоја правда вечна, и реч је Твоја истина.

Јер си Ти васкрсење, и живот, и покој уснувших слугу твојих (**или:** уснулог слуге твога, **или:** уснуле слушкиње твоје) (**име**) Христe Боже наш, и Теби славу узносимо, са беспочетним Твојим Оцем, и свесветим, и благим и животворним Твојим Духом, сада и увек, и у векове векова. Амин.

Глаголю да Господь Бог учинит души его (или, ея),
надеже праведнии упокоеваются.

Господи, помилуй, **трижды.**

Милости Божия, Царства Небеснаго, и оставления
грехов его (или, ея) и Христа Безсмертнаго Царя и
Бога нашего просим.

Подай, Господи.

Господи помилуй.

Господи, помилуй.

Священник глаголет молитву сию:

Боже духов, и всякия плоти, смерть поправый, и
дьявола упразднивый, и живот миру Твоему
даровавый, Сам Господи, упокой душу усопшаго раба
Твоего (или, рабы Твоея) именирек, в месте светле, в
месте злаче, в месте покойне, отнюдуже отбеже
болезнь, печаль и воздыхание, всякое согрешение,
содянное им (или, ею) словом, или делом, или
помышлением, тако Благий Человеколюбец Бог прости,
тако несть человек, иже жив будет, и не согрешит,
Ты бо Един кроме греха, правда Твоя правда во
век, и слово Твое истина.

Глаголю Ты еси воскресен, и живот, и покой
усопшаго раба Твоего (или, усопшиа рабы Твоея)
именирек, Христе Боже наш, и Тебе славу возсылаем,
со Безначальным Твоим Отцем, и Пресвятым, и
Благим, и Животворящим Твоим Духом, ныне и
присно, и во век веков. Аминь.

После отпуста духовник, или настојатељ, чита опроштајну молитву:

Господ Исус Христос Бог наш који својим светим Ученицима и Апостолима даде божанске заповести да задржавају и отпуштају грехе палима, и од којих ми примисмо власт да то исто чинимо: нека ти, чедо духовно, опрости све што си вољно или невољно учинио (**или:** учинила) у овом животу, сада и увек и у векове векова. Амин.

Онда узевши одар са телом, одлазимо на гробље, певајући стихире самогласне, ове:

Глас 1: Која то сладост живота остаје недарнута тугом? Која је то слава па земљи непроменљива? Све је од сенке слабије, све од снова варљивије; у трен ока, и све ово смрт узима. Него, Христе, у светлости лица твога, и у наслађењу красотом твојом, као човекољубац упокој кога (**или:** коју) си изабрао.

Глас 2: Авај мени, какву борбу има душа када се одваја од тела! авај, колико тада плаче, и нема ко да се смиљује на њу. К Анђелима подижући очи, узалуд се моли; к људима пружајући руке, нема ко да јој помогне. Зато, мила моја браћо, сетивши се краткоће живота нашег, молимо од Христа покој престављеноме (**или:** престављеној), и душама нашим велику милост.

По отпусте же духовник или наставник читает молитву прощальную:

Господь Иисусе Христос Бог наш, иже божественными заповедми святым своим учеником и апостолом давший, во еже взыати и решити падших грехи, и от оных, пакы мы приемше вины тожде творити, да простит тебе, чадо духовное, аще что соделал еси в нынешнем веке, вольное или невольное, ныне и присно, и во веки веков, аминь.

Таже взявше одр с мощами, отходим во усыпальницу, поюще стихирны самогласны, таже съть сна.

Глас 1: Кага житейская сладость пребывает печали непричастна, кага ли слава стоит на земли непреложна, вса сени немощнейша, вса соний прелестнейша: еднем мгновенем, и сна вса смерть приемлет, но во свете, Христе, Лица Твоего, и в наслажденни Твоея красоты, егоже (или, юже) избрал еси, упокой, тако Человеколюбец.

Глас 2: Увы мне, таковый подвиг имать душа, разлучающися от телесе, Увы тогда колнко слезит, и несть помнудай ю. Ко Ангелом очи возводящи, бездельно молчяща, к человеку рще простирающа, не имать помогающаго. Темже, возлюбленни мои братне, помысливше наш краткую жизнь, преставленном (или, преставленной) упокоения от Христа просим, и душам нашим велю мнолость.

Глас 3: Таштина је све људско што после смрти не остаје; не остаје богатство, нити прати слава; јер кад смрт наиђе, све се то уништи. Стога завапимо Христу бесмртноме: престављенога (**или:** престављену) од нас упокој, где је обиталиште свих који се веселе.

Глас 4: Где је приврженост свету? Где је маштањс о пролазноме? Где је злато и сребро? Где је мноштво слугу и врева? Све је прах, све пепео, све сенка. Но хајдете, завапимо Бесмртome Цару: Господе, вечних твојих добара удостој престављенога (**или:** престављену) од нас, дајући му (**или:** јој) покој у неостаривом блаженству твом.

Глас 5: Опоменух се пророка који вапије: "Ја сам земља и пепео". И опет размотрих у гробовима, и видех кости обнажене, и рекох: па ко је цар, или војник, или богаташ, или просјак, или праведник, или грешник Но с праведнима упокој, Господе слугу твога (**или:** слушкињу твоју).

Глас 6: Стваралачка заповест твоја би ми почетак и темељ јер Ти, зажелевши да ме од невидљиве и видљиве природе жива начиниш, тело си моје саздао од земље, а душу си ми дао твојим божанским и животворним удахнућем. Зато, Христе, слугу твога (**или:** слушкињу твоју) упокој у крају живих и у насељима праведних.

Глас 7: Створивши у почетку човека по својој слици и прилици, Ти си га поставио у рају да влада твојим тварима; али преварен завишћ у ђавола, он окуси од плода, поставши нарушилац

Глас 2: Вся сѣта челоуеческага, елика не пребывают по смерти, не пребывает богатство, ни шествует слава, пришедши бо смерти, сѣта вся потребишася. Темже Христу Безсмертному возопни: преставленнаго (или, преставленнаго) от нас упокой, надеже всех есть веселашася живице.

Глас 3: Где есть мирское пристрастие, где есть прехременных мечтание, где есть золото и серебро, где есть рабов множество и молва вся персть, вся пепел, вся сень; но приидите, возопни Безсмертному Царю: Господи, вечных Твоих благ сподоби преставльшаго (или, преставльшаго) от нас, упокояга его (или, ю) в нестареемъ блаженствѣ Твоем.

Глас 4: Поману пророка, вопиюща: аз есмь земля и пепел; и пакн разсмотрю во гробех и видех кости обнажены, и рех: се бо кто есть царь, или воин, или богат, или себог, или праведник, или грешникъ. Но упокой, Господи, с праведными раба Твоего (или, раба Твоего).

Глас 5: Начаток мне и состав, зиждительное Твое бысть повеление, восхотев бо от невидимаго же и видимаго жива мѣта составити естества, от земли тело мое создал еси, дал же ми еси душу, божественным Твоим и животворящим вдохновеннем; темже, Христе, раба Твоего (или, раба Твоего) в стране живущих, и в селених праведных упокой.

Глас 6: По образѣ Твоему и по подобию создавый в начале челоуека, в ран поставил еси владети Твоими тварьми, завистию же днаволою прельстихся,

заповести твојих . Стога си га, Господе, осудио да се врати опет у земљу, од које је узет, и да моли покој.

Глас 8: Плачем и ридам кад помислим на смрт и видим у гробовима нашу, по слици Божјој саздану, лепоту где лежи без облика, без славе, без изгледа . О чуда! Каква се то тајна догоди с нама? Како се предадосмо трулежи? Каћш се присајединисмо смрти? Ваистину, као што је писано, по заповести Бога који даје покај престављеноме (**или:** престављеној).

Док дођемо до гроба тело се три пута спушта на земљу, и бива јектенија и молитва. Када стигнемо на гробље, тело се спушта у гроб. Свештеник, узевши лопатом земљу, крстолико је баца на тело, говорећи.

Господња је земља, и што је на њој; васељена, и сви што живе у њој.

И излива јелеј, говорећи овај тропар:

Ликом Крста твога, Човекољупче, смрт се умртви, и ад зароби, и давно умрли уставши песму Ти принесоше. Стога Ти кличемо, Христе Боже: престављенога од нас упокој где је обиталиште свих што се у Теби веселе, да би славио Твоје Божанство.

снѣди причастиса, заповедей Твоих престѹпникъ бывъ. Темже пакн въ землю, отъ неже възятъ бысть, осѹднѣ еси возвратитиса, Господи, и испросити ѹпокоенна.

Глас ѹ: Плачѹ и рыдаю, егда помышляю смерть, и вниждѹ во гробѣхъ лежащѹю, по образѹ Божию созданныю нашѹ красотѹ, безобразнѹ, безславнѹ, не имѹщѹ вида. О чѹдесе! Что снѣ еже о насъ бысть чинство, како предахомсѣ тленнѹ и приправохомсѣ смертнѹ констннѹ Бога повеленемъ, такоже писано есть, подающаго преставльшемѹсѣ (**или,** преставльшейсѣ) ѹпокоенне.

Полагаютсѣ же мощи, дондеже приидемъ во ѹсыпальницѹ, трижды. И бываетъ ектенна, и молитва; достигше же гроба, полагаютсѣ ѹбо мощи во гробѣ. Священникъ же персть въземъ лопатомъ, мечетъ на мощи крестовидно, глаголетъ: Господнѣ землѣ и исполненне еѣ, вселеннѣ и вси живѹщн на ней.

И вливаетъ и елей, глаголетъ настоящн тропарь:

Образомъ Креста Твоего, Человеклюбче, смерть ѹмертвнсѣ, и адъ пленнсѣ, и древле ѹмершнн возставше, песнь Тебѣ прннесоша. Темже вопнемъ Тн, Христе Боже: преставльшагосѣ отъ насъ ѹпокой, надеже всехъ есть веселѣнхсѣ жилище въ Тебѣ, еже славити Твое Божество.

И тако што је обичај, затрпавају гроб, говорећи ове тропаре, гл . 8.

Земљо, зини и прими пређе од тебе руком Божјом сазданог, који се опет враћа теби која си га родила; јер оно што је боголико, прими Творац, а ти прими тело твоје.

Као што си, Господе, рекао Марти: "Ја сам васкрсење", и реч делом испунио дозавши Лазара из ада, тако и слугу твога подигни из ада, Човекољупче.

Духовна браћо моја и сапостници, када се молите, не забораољајте мене, него гледајући мој гроб, сећајте се моје љубави, и молите Христа да дух мој смести са Праведницима .

Јектенија:

Помилуј нас, Боже, по великој милости својој, молимо Ти се, услиши и помилуј. Господе, помилуј (трипут).

Још се молимо за упокојење душа уснулих слуту Божјих (или: душе уснулог слуге Божјег или: душе уснуле слушкиње Божје) (име), и да им или: му, или: јој) се опрости сваки грех вољни и невољни.

Господе, помилуј (трипут).

Још се молимо да Господ Бог настани душе њихове (или: душу његову, или: душу њену) где Праведници блаженствују.

И тако покрываютъ тако обычно гробъ, глаголюще тропари снѣ, гласъ :

Земле зндѣвши, прими отъ тебе созданного рѣкою Божнею прежде, пакн же возвращашася къ тебе рождшей, еже бо по образѣ Создатель прѣятъ, ты же прими тело твое.

Иакоже рекла еси, Господи, Марфе: азъ есмь воскресенне, делом слово исполни еси, нз ада призвавъ Лазаря; снѣ и раба Твоего отъ ада воздвигни, Человеколюбче.

Духовнии мои братне и спосѣтницы, не забѣдите мене, егда молитеся, но зряще мой гробъ, помниайте мою любовь, и молите Христа, да учинитъ духъ мой с праведными.

Таже днаконъ:

Помниди насъ, Боже, по велицей милости Твоей, молимъ Ти сѣ, слыши и помниди.

Господи, помниди, **трижды.**

Еще молимсѣ о упокоении души усопшаго раба Божнѣ (или, усопшнѣ рабы Божнѣ) **имѣрекъ**, и о еже проститисѣ емѣ (или, ей) всякомѣ прегрешенню, вольномѣ же и невольномѣ.

Господи, помниди, **трижды.**

Иако да Господь Богъ учинитъ душѣ его (или, еѣ), надеже праведнии упокоеваетсѣ.

Милост Божју, царство небеско, и опроштај грехова њихових (или: његових, или: њених) молимо у Христа, бесмртнога Цара и Бога нашега.

Подај Господе.

Господу се помолимо.

Боже духова и свакога тела, Ти си смрт сатро и ђавола победио и живот свету твоме даровао; Ти сам, Господе, упокој душе уснувших слугу твојих (или: душу уснулог слуге твога, или: душу уснуле слушкиње твоје) (име), у месту светлом, у месту цветном, у месту одмора, одакле одбеже бол, туга и уздисање. Сваки грех што су учинили (или: што је учинио, или: што је учинила), речју, или делом., или мишљу Ти им (или: му; или: јој) као благ и човекољубив Бог опрости, јер нема човека да живи а да не греши. Ти си једини без греха; правда је Твоја правда вечна, и реч је Твоја истина.

Јер си Ти васкрсење, и живот, и покој уснувших слугу твојих (или: уснулог слуге твога, или: уснуле слушкиње твоје) (име) Христе Боже наш, и Теби славу уносимо, са беспочетним Твојим Оцем, и свесветим, и благим и животворним Твојим Духом, сада и увек, и у векове векова. Амин.

Господи, помилуй, **трижды.**

Милости Божия, Царства Небеснаго, и оставления грехов его (**или, ея**) и Христа Безсмертнаго Царя и Бога нашего просим.

Подай, Господи.

Господи помилуй.

Господи, помилуй.

Священник глаголет молитву сию:

Боже духов, и всякия плоти, смерть поправый, и днавола упразднвый, и живот миръ Твоему даровавый, Сам Господи, упокой душу усопшаго раба Твоего (**или, рабы Твоея**) именирек, в месте светле, в месте злачне, в месте покойне, отнюдуже отбеже болезнь, печаль и воздыхание, всякое согрешение, содеянное им (**или, ею**) словом, или делом, или помышлением, яко Благий Человеколюбец Бог прости, яко несть человек, иже жив будет, и не согрешит, Ты бо Един кроме греха, правда Твоя правда во веки, и слово Твое истина.

Ико Ты еси воскресенне, и живот, и покой усопшаго раба Твоего (**или, усопшиа рабы Твоея**) именирек, Христе Боже наш, и Тебе славу возсылаем, со Безначальным Твоим Отцем, и Пресвятым, и Благим, и Животворящим Твоим Духом, ныне и присно, и во веки веков. Аминь.

По возгласу Слава, и сада: и отпуст. А чинимо и дванаест поклона за уснулог брата нашег, сви који се налазимо на погребу, говорећи: Упокој, Господе, душу слуге Твога.

И тако одлазимо у своје ћелије, славећи Бога.

По возгласе же, Слава, И ныне: и отпѣст. Творим же
и поклоновъ ѱ за усопшаго брата нашего, елицы
обретаемста при погребенни, глаголюще: Упокой, Господи,
дѣшѣ раба Твоего.

И тако отходимъ в келли наша, славяще Бога.

Текст приводится по изданию:
Иподиакон Зоран Бобич
Земун 2019

ТРЕБНИК
ПРЕВЕО АРХИМАНДРИТ ДР ЈУСТИН
СП. ПОПОВИЋ ПРИЗРЕН

ЦРКВЕНОСЛОВЕНСКИ ПРЕУЗЕТО ИЗ
http://www.monasterium.by/biblioteka/trebnik_monasheskij/posledovanie-iskhodnoe-monakhov/

Текст приводится по изданию:

ТРЕБНИК МОНАШЕСКІЙ. М, 2003. С. 135–148.

(По синодальному изданию 1906 г.)

